

PHONG HOA

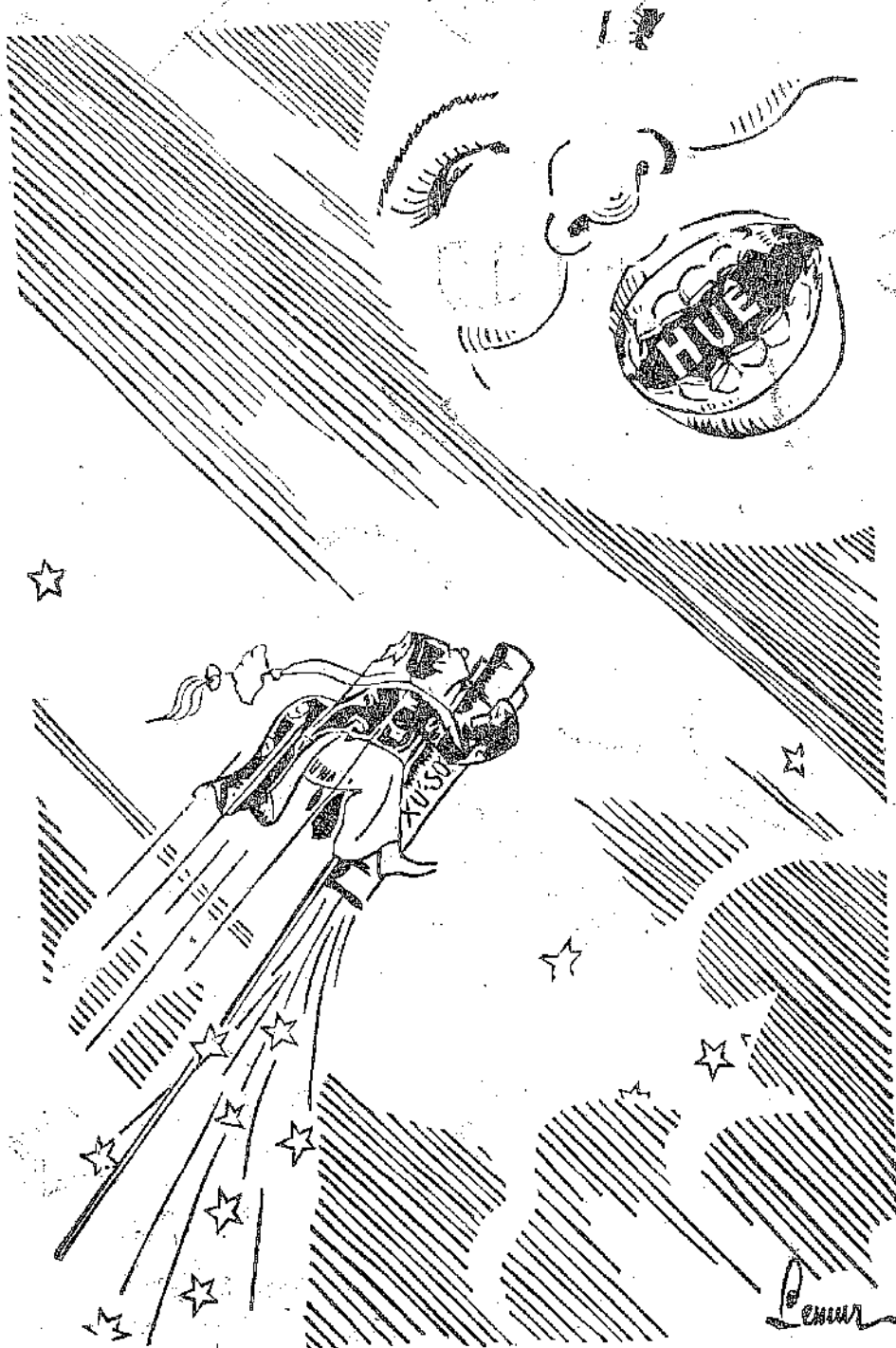
SỐ TRUNG THU

ÔNG GIĂNG VÀ BÚI TÓC ÔNG ĐỒ-THẬN

**ÔNG GIĂNG, ÔNG GIĂNG
ÔNG GIĂNG BÚI TÓC
ÔNG KHỐC, ÔNG CƯỜI**

MỘT ĐỒ ĐẸ CỦA GIÁO SƯ PICARD

Ông Phạm-lê-Bồng dùng pháo thăng thiên « Xứ-sở » để bắn mình lên cung trăng

MỘT GIẤC MƠ

TREO lẳng lẳng trên cành cây tre, mặt trăng trông như chiếc bánh dẻo lớn. Chiếc bánh dẻo của những miền lạt lợ, của những người đói khát, không có tiền để mua ông tiến-sĩ giấy, chiếc bánh nướng, hay vô ích hơn, chiếc phàm hàm.

Tôi ngồi trông trăng, lắng nghe gió thu đưa từ xa lại giọng du dương của đám hát trống quân nào, bâng khuâng như tình như mộng. Bỗng người tôi thấy nhẹ bỗng, rồi theo gió từ từ bỗng lên cao, lên mãi. . . . Rồi lại theo gió, từ từ rơi xuống đất.

Tôi xa xuống một cái vườn rộng, cây cối rậm rạp, trên cành cây chỉ chít đèn lồng, đèn xếp pho màu sắc sỡ, mà đèn nào cũng có đề chữ «văn» cả.

Tôi còn đương sững sốt, bỡ ngỡ, thì thoáng thấy một lớp người đi qua, vừa đi vừa hát như lũ dại, hay nói cho đúng hơn, như lũ văn-sĩ đặc thế. Trông mặt họ thấy quen quen, tay không rõ quen ở đâu, tôi đánh bạo theo họ. Họ đưa tôi đến một nơi rộng rãi, đầy ánh trăng, nhưng than ôi, lại đầy người nữa.

Một người lạ mặt, quay lại bảo nhỏ tôi :

— Quen cả đấy mà ; mời ngài vào soi bánh trông trăng.

Tôi định nhớn mới biết là quera cả.

Ở chính giữa, một cái bàn giải phủ vải màu trổ gió, trên bày la liệt các thứ bánh. Ở một góc bàn, ông Nguyễn tiến Lãng đương ngồi khóc, than, nhớ tiếc cảnh sông Hương, thỉnh thoảng nấc một cái, rồi, theo bạc hiện bối của ông ta ngâm :

*Gió đưa cành trúc la đà,
Tiếng chuông Thiên-nụ cạnh gà Thọ xương.*

Bỗng đâu có một bà lão, chạc ngoài lục tuần, mày râu nhẵn nhụi, mồm móm má nhẵn, lá lợi đến gần ông Lãng, cười nheo cả mắt, âu yếm đưa cho ông Lãng chiếc bánh ngọt phết « bơ » rất lớn, trên mặt vẽ hai chữ « Nam-phong » và một con rồng giống như con thần-lần : ý chừng là con rồng Nam phun bạc của ông Phạm-Quỳnh xưa.

Ông Lãng trông thấy bà lão, mừng quýnh, quên mất cả lễ nghi, đứng dậy ôm lấy vuốt ve, rồi nũng nịu :

— Đề tôi đánh phẩn cho, kẻ lóng mảy cho, bện áo tân thời cho, bà lão sẽ hóa ra một cô gái bầy hầy, đẹp đào đề.

Rồi ông lại hô to :

— Nào, còn bà nào già xụ mà xấu xí, lại đây, tôi sửa lại cho, sẽ tinh giá phải chăng.

Nhưng nghe thấy quan (phải quan) đốc-tờ Voronoff lồi mới ấy, các bà đều lảng đi phía khác cả.

Bỗng nghe thấy tiếng rêu rao. Một bọn ba, bốn người, đầu đội mũ cánh chuồn, để móng tay dài dằng dặc, mỗi người cầm một chiếc bánh dẻo, vừa đi vừa kêu :

— Ta phải làm cho ngoại quốc biết đến nước ta, ta phải làm cho họ biết bánh dẻo là bánh của ta. Ai bán bánh như chúng tôi sẽ được thưởng một chiếc kim khánh rất đẹp, đẹp hơn cả trăng rằm tháng tám.

Thì ra bọn ông Phạm-lê-Bồng, Tôn-thất-Bình đi quảng cáo cho nước.

Bọn các ông ấy kêu đã khản cả cổ họng, mà không thấy ai hưởng ứng, đành phải mon men đến bên ông Nguyễn-văn-Vĩnh. Ông này ngồi cười, tùm một mình, thông thả đồng đặc nói :

— Tôi không cần đến bánh dẻo của các ông. Làm trai thì phải ăn gì cũng được, ngủ đâu cũng được. Mang giỏ đi mò cua, bắt ốc là đủ sống rồi. Còn thừa thì giờ để đi ăn giỏ bả con, hay là để đánh lỗ lóm. Cách ăn ở như vậy có thì vị lắm chớ.

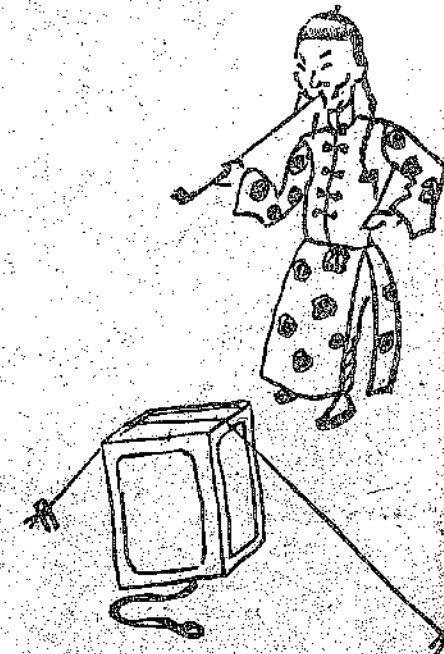
Nói xong ông vợ lấy chiếc bánh nướng trên bàn, cắt một miếng cho vào mồm ăn, trông ngon lành lắm. Ăn xong, ông tắc lưỡi phê bình :

— Cũng khá, nhưng giá có bánh họ của tây ở đây *chính là bánh hoa mai*.

Cách ăn ở như vậy thì có thì vị thật.

Chán đời, ông P. L. Đồng quay lại ông cũ D. B. Trạc, ngồi cạnh ông Vĩnh. Nhưng ông cũ Dương còn đương

ÔNG DƯƠNG-BÀ-TRẠC TỨC CẢNH

Mày với tao tuy hai nhưng một
Tao với mày tuy một mà hai

THƠ MỚI

SỚM MAI

Tôi muốn đi nay đây mai đó,
Không muốn ở trong buồng hẹp nhỏ.
Sách xem xong lại ngồi nghĩ, thơ dài.
Cho nên tôi định đến ngày mai
Rủ các bạn cùng đi vui tuổi trẻ.
Ừ ngày mai! lòng chúng ta nhè-nhe
Như cánh bướm thuận gió trên sông,
Như đám mây lơ lửng màu hồng,
Như đàn bướm tung bay phất phới.
Buổi sớm mai, cùng nhau, bạn hỡi,
Chúng ta rời buồng nhỏ tối tăm,
Đề tránh xa bao nỗi ám thầm
Trong bốn bức tường đầy lạnh lẽo.

Buổi sớm mai! lòng vui, chân dẻo,
Chúng ta đi dạo khắp mọi nơi,
Chúng ta đi hưởng ánh mặt trời,
Đề được biết cuộc đời thiên vạn trạng.
Chúng ta trông cảnh mộng mênh mông tươi sáng
Tìm điều hay trong «quyển sách lớn tao»
Của trời xanh, bề rộng, núi cao,
Của vạn vật tung bừng linh hoạt
Đề được biết những điều to tát
Hay nhỏ nhen như ngọn cỏ, con sâu
Đề được rõ những cảnh sang, giàu
Hay những cảnh làm than vãn vãn.
Vây ngày mai, chúng ta đi, đi nữa!
Chúng ta đi đề biết yêu đời
Và nhất là đề biết thương người.

Nguyễn-hữu-Lâm

Muốn chóng giỏi Pháp-văn, không gì bằng đọc :

L'AMI DE LA JEUNESSE STUDIEUSE

Học-báo do các giáo-sư có danh tiếng viết, tháng ra ba kỳ, mỗi số 0\$05

Mua báo đồng niên : 1\$80
Báo quán : 12, Avenue Beauchamp, HANOI

NÊN CHÚ Ý : Mua một năm báo A. J. S. (niên khóa 1934-35) sẽ được biểu quyền « Les Fautes de français expliquées » do báo A. J. S. soạn và xuất bản (Nhớ đính thêm năm xu tem để gửi quyền sách đó)

DƯỚI BÓNG TRĂNG

trăm tư mặc tưởng, mỗi lần bầm như nói truyện với ông Đình hộ Lĩnh Kỳ thư, ông đương ngâm bài thơ của Ba Ecu.

... quách bất siêu.

Ông nhắc lại :

... quách bất siêu, quái nhĩ ! siêu đây là cao, hay là cái siêu ? Phân vân quá Quách là tiêu hay quách là quách, như vút quách, ném quách, không có lý... Thôi, dich phải rồi, quách là cái tiêu, mà siêu là cao. Quách bất siêu là... là... là... cái tiêu không cao vậy.

Tim được chân lý, ông lấy làm thích chí, cười khảnh khách. Ông muốn hiệp bài thơ, cố hiểu nó, nhưng hiểu được nó thật cũng khó như ông đòi lấy mặt trăng xuống làm bánh trả ăn.

Bên cạnh ông cứ là ông Dương tự Nguyên đương đọc câu: «maet treang» (mặt trăng), sẽ hỏi những người chung quanh là cái gì ? Nhưng chính ông, đọc một lúc, ông cũng quên mất mà không nhận ra được cái gì nữa.

Cũng trăm tư mặc tưởng là ở góc bàn bên kia, nhà nho tương lai (hay quá khứ cũng được) Nguyễn Trọng-Thuật. Ông vừa bẻ chiếc bánh bẻ vừa tự hỏi :

— Không có hiện kim, chỉ có quá khứ với vị lai. Vậy miếng bánh ta đòi ngấu đầy đã hết rồi hay chưa hết?

Câu hỏi vừa mới nói xong, thì chiếc bánh ông ta đã ăn rồi. Lúc đó mới thất hết. Ông ta mới tỉnh ngộ ra rằng chiếc bánh kia đã thuộc về quá khứ.

Ông Thuật lặng lẽ làm sao, thì ở đầu bàn, cô Nguyễn-thị-Kiểm bặng hái làm vậy. Cô đứng nhìn lên mặt trăng, như muốn nhòm xem cái hằng phải chín bỏ bước theo đao tam long hay được bình đẳng với chôn (chồng cô tiên ấy có lẽ là chú cuội). Rồi cô nói, nói mãi... có hát nữa mới lạ.

Bây giờ ra đứng ngoài sân.

Trời cao, trăng sáng, sột thân liễu bờ.

Tám giờ ra đứng bờ hồ.

Trời cao, trăng sáng liễu bờ sột thân

Chín giờ ra đứng ngoài sân...

Chỉ lo có không có thì giờ ăn bánh nữa.

Bên cạnh cô Kiểm là cô Phan thị Nga, đương hùng hồn diễn thuyết về thể dục với vài cô gái non: nhảy, chạy, đánh vợt, đá bóng, chị em nên theo gương bọn đàn ông mà tập thể thao, thể thao đi thôi! Có người ngửa mặt hỏi: thể còn mủn sự tử? Cũng là một món thể dục đấy.

Cô Nga quắc mắt mắng :

— Chỉ lão ! bảo ai là sự tử.

Rồi cô vén tay áo, ý chừng muốn tỏ ra mình là một nhà thể dục.

Cũng có lẽ, nhưng cái cổ tay cô xinh xẻo, nhỏ nhắn quá chỉ khiến người ta tưởng rằng cô cố ý khoe khoang.

Cô lại hăng hái hô: chị em ta nên hăng hái tiến. Nhưng lúc ấy, chị em chỉ hăng hái lùi, lùi về nhà bếp để làm bánh. Mà lúc này lùi là phải lắm.

Cô đương diễn thuyết thì nghe thấy tiếng rầm rầm của đám rước đi qua.

Đi đầu là bọn các ông luật khoa cử nhân, luật khoa tiến sĩ, súng sa súng sinh trong bộ áo thụng xanh, mỗi người cầm một cái đèn hình cái thúng. Có lẽ là cái thúng để hứng lấy lộc của trời cho. Đi theo ngay sau là bọn kiểm học, và bọn quan canh nông vác đèn hình lưới cây; hình như thoáng thấy có ông Ng-công-Tiểu thì phải.

Rồi đến các cô hằng nga lân thời, ưỡn ẹo đi lấy dáng, tay xách vợt, tay xách chó, miệng huýt còi, nghênh ngang tiến lên. Nhưng hề tiến lên một bước lại lùi lại một bước. Thành ra đi chậm gì gì chưa rứa hộp của ông Tiểu vậy. Mà mặt cô nao cũng trát phấn bự, làm cho mặt trăng trên trời trông thấy buồn cười đến nỗi chảy ra nước mắt rơi từng «rọt» trăng xuống. Rơi nhiều quá, mặt trăng nhỏ dần đi, rồi mất hẳn. Trời thành ra tối đen như mực và tôi giật mình tỉnh dậy, té ra một giấc chiêm bao.

TỬ-LY

ÔNG NGHE LÊ TRĂNG TỨC CẢNH

— Mày với tao tuy hai nhưng một.
Tao với mày tuy một mà hai.

LỊCH SỬ BỨC TRANH TRĂNG ĐÀU

Cái búi tóc thì bao giờ cũng chỉ là một cái búi tóc, dẫu ở trên đầu ông lý Toét, ông Nguyễn văn Tố hay ông Đỗ Thận.

Cái mũ Fez của người Thổ-nhĩ-kỳ cũng chỉ là một cái mũ.

Nhưng cả hai thứ đó làm tiêu biểu cho sự tồn cổ.

Phải cắt búi tóc đi cũng như là phải bỏ mũ Fez đi.

Ông Kemal ra lệnh nếu ai còn đội mũ Fez sẽ bị chém đầu, tỏ ý rằng một cái đầu cổ hủ nên chặt đi, để vô ích.

Bên ta, ta không có thể dùng cách

như này ấy, ta chỉ xin «chém» cái búi tóc đi thôi.

Vì thế, chúng tôi đã nhiên lần yêu cầu hai ông lý Toét và Nguyễn văn Tố cắt đi cho chúng tôi nhờ. Ông Toét chưa chịu nghe. Ông Nguyễn văn Tố biết điều hơn nên đã thuận và đã cắt búi tóc được mấy tháng nay, tuy ông là một nhà tôn cô. Vậy chúng tôi xin cùng ông Tố đem chôn cái búi tóc của ông đi và từ nay không nói đến nó làm gì nữa. Còn sự kết quả của ngôi mộ búi tóc ấy thì sau này mới rõ được.

Sau khi ông Tố cắt búi tóc, và trong một bữa tiệc kia, ông Đỗ Thận thấy dẫu ông Tố như thế nào cái gì mà cái ấy đầu mình có, ông liền nghĩ ngợi một lúc rồi sực tìm ra :

— À, ra thiếu cái búi tóc.

Rồi ông nói mát ông Tố rằng :

— Cô ông nhát gan mới thế, chứ thì thì họ nói thế nào mặc họ, trời còn thì cái đầu tôi còn, đầu tôi còn thì búi tóc còn.

Kể thì cũng là một câu nói có khi khắt. Ông Đỗ Thận ý chừng muốn thách chúng tôi. Vậy chúng tôi xin nhận lời thách đó và tuyên ngôn rằng :

— Hề búi tóc ông còn, thì chúng tôi còn nói, mà hề chúng tôi còn nói thì búi tóc ông rồi không còn nữa.

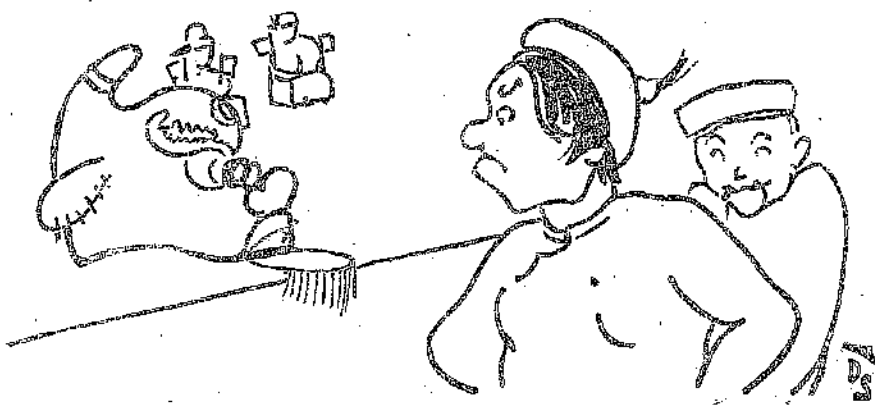
Vì không có quyền như ông Kemal, nên chúng tôi phải nhờ ông giảng, ông giảng, giảng búi tóc ông, đưa một cái chơi.

Ấy là mới thử nhẹ ông thôi. Sau này, nếu có dịp, còn nhiều phen nói truyện.

Chúng tôi nóng ruột đợi đến hôm 20 tháng 10 này, được xem ông nghị Đỗ Thận vác búi tóc vào viện Dân biểu cùng với ông nghị Nguyễn công Tiểu, người thích cốp nhặt nhữn quai thai và những kỳ quan của vũ trụ.

Nhất-Linh

TỨC CẢNH

— Mày với bà tuy hai nhưng một.
Bà với mày tuy một mà hai.

NHA XUẤT BẢN ĐỜI NAY

15 Septembre 1934 bắt đầu bán

ĐẸP

CỦA NG. CÁT TƯỜNG VÀ CÁC BẠN :
TÔ-NGỌC-VÂN, LÊ-PHỒ,

TRẦN-QUANG - TRẦN-TỨC-NGUYỄN

Nói về mọi vẻ đẹp
Nhiều tranh ảnh đẹp
Giấy tốt thượng hạng

Có ảnh cô Nguyễn-thị-Hậu
(người mặc bộ áo mới đầu tiên)
Tranh bìa do ô. F. N. Văn vẽ. Cách
xếp chữ và chọn màu do ô. Đỗ-Vân

NGƯỜI MỚI
MUỐN BIẾT MỌI VẸ ĐẸP CỦA CUỘC ĐỜI MỚI
HẸN XEM CUỐN «ĐẸP» NÀY VÀ NHỮNG CUỐN

ĐẸP SAU

Mỗi cuốn : 0\$35

Tiền cước : 1 cuốn 0\$20, mỗi cuốn thêm 0\$06
các bạn mua P.H. dài hạn được trừ 10%

THUỐC PHÒNG TÍ H

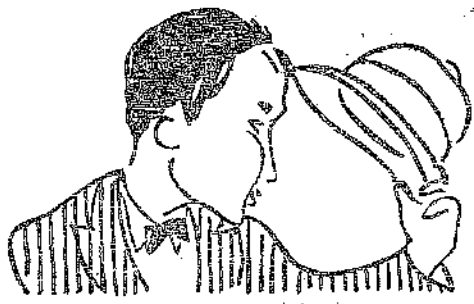
Phải bệnh này, vì người đàn ông, không được khỏe, người đàn bà không được mạnh. Khi rượu say, ăn độc cũng nhau giao hợp, là bị phải. Thấy khó chịu trong người, không muốn ăn, hay ợ, đau lưng, chân tay mỏi mệt, mi mắt gầy như hay buồn ngủ, mặt bủng da trỉ. Bị lâu da bụng gầy, sắc vàng, có khi lại đám đám sỏi bụng. Như thế dùng ngay thuốc này, bệnh sẽ tiêu tán hết, người lại nhẹ nhõm như thường. Mỗi phải, độ 4, 5 lọ, lâu ngày, độ 6, 7 lọ là khỏi hẳn, 0\$60 một lọ.

THUỐC LẬU KINH TIỂ

Thuốc này không hại sinh dục và sức khỏe, đàn bà chữa uống cũng được. Bệnh lậu đương phát dùng 2, 3 lọ thuốc lậu 0\$50 một lọ, là khỏi hẳn. Có người chữa không được khỏi ngay đi học còn lại, nước tiểu khi trong, khi vàng, lẫn vẩn đục. Gặp khi rượu say, thức khuya, làm việc nhọc, bệnh lại tái phát. Vậy dùng một hộp Kiên Tinh tuyệt học 1\$50 một hộp là khỏi ngay, nặng 4, 5 hộp, nhẹ 2, 3 hộp.

BÌNH-HƯNG 67 Neyret (phố cửa Nam) Hanoi (xế chợ cửa Nam trông sang)

Đại-ly các tỉnh Bazar Nam-ích (Quảng-trị). — M. Kỳ-Nhâm phố Lê-rèn (Yên-báy). — Hoàng-đắc-Vinh à (Faifo). — Nam-Hưng 28 phố (Vinh). — Huỳnh-ngọc-Ấu Cai-vòn (Cần-thơ). — Trần-ngọc-Trâm Tuy-phước (Qui-nhon)

PHONG LĂNG KỶ DUYÊN

SỰ TÍCH ÔNG NGUYỄN TIẾN LĂNG CHIM BÀ LÃO NAM PHONG

TRỞNG QUÂN MỚI

RÂM THẮNG TÂM

Đại diện « Phong Lăng kỷ duyên ».
(Sự tích ông Nguyễn-Tiến-Lăng chim bà lão Nam Phong).

Tiến Lăng (giáo đầu)

... Có ở Nam Phong.
Hà-thành có ở Nam Phong,
Buồn vẫn, bán chữ, nuôi chồng, đảm đang.
Nay chồng nên về nên vang,
Thời chồng hờ hững bỏ cô nàng bơ vơ.
Gạt gùng, ta thử tán phất phơ,
Tơ thừa chấp mối, họa có cơ nên tình.
May ra kể vị ông trạng Quỳnh,
Sau này ta thỏa tri lung hoành bay cao.
Thình thùng thình.

(Bà lão Nam Phong ra trò)

Tiến Lăng (bát nỏ)

Gặp đây ngã mũ, cúi chào:
Kính chào chị nữ văn hào Nam Phong!
Bấy lâu mơ tiếng má hồng,
Bấy giờ gặp gỡ, thực thỏa lòng khát khao.
Nhưng là dây ước, mai ao.
Mười bảy năm dang dăng biết bao nhiêu tình
Nghe nói: từ ngày huyah trưởng vô kinh
Mái vui non nước, muốn nhạt tình tao kang,
Say miên núi Ngự, sông Hương
Phong thu để chị bề bàng vậy ôi!
Tiện đây, em khuyên chị một đôi lời:
Nhớ mong chị nữa con người... đen bạc đen.
Thình thùng thình.

Nam-Phong

... Tài phận hơn duyên.
Chị đương lái-phận hơn duyên,
Cám linh, em lại ngỡ những lời yên ái lòng.
Chẳng qua là số kiếp chị long đong.
Nửa đời, nửa đoạn, cảnh cơ phòng lẽ-loi.
Nhưng một mai vật đổi, sao rời,
Biết đâu người cũ chẳng tái hồi.
với tình xưa

Nên chị còn vất vưởng, vất vơ,
Ngày qua, tháng đoạn, nay chờ, mai mong.
Thình thùng thình.

Tiến Lăng

... Cách mặt xa lòng,
Bấy nay cách mặt xa lòng,
Anh tôi mê duyên mới, hẳn đang nồng, đang say.

Chị còn mong chị nữa có ngày
Cùng ai tái hợp, xum vầy như xưa.
Àu là chị khá liệu cơ,
Giấy loan chấp tại mối duyên tơ, kéo má.
Quạnh hiu để vắng trong nhà,
Sớm khuya đầm ấm, mặn mà... ai với ai?
Thình thùng thình.

Nam Phong

... Nghe cũng xuôi tai
Mấy lời nghe cũng xuôi tai,
Nhưng trong Văn-Xã, ai người tri âm.
Vả, trên đầu, tóc chị đã hoa râm,
Ngại ngùng nào biết óm cầm... ai thuyên ai?
Thình thùng thình.

Tiến Lăng

... Là kẻ bất tài.
Nếu chị không chê em là kẻ bất tài,
Ngó lòng cùng chị, mấy lời, em sẽ thưa:
Chị để em nói lại mối tơ thừa,

Cơ đồ của chị, sớm, trưa em giữ, già...
Thình thùng thình.

Nam Phong

... Đương độ thanh niên...
Em còn đương độ thanh niên,
Chị thời nay đã hết duyên về già.
Trúc mai, nếu xum họp một nhà,
Thật là Trúc trẻ, Mai già, xấu đôi.
Chín e miệng thế chê cười.
Chị thời cũng ngưng, em thời...
è cũng è!
Thình thùng thình.

Tiến Lăng

..... Miệng thế khen chê.
Sá gì miệng thế khen chê,
Quý hồ ta quyết một bề yêu nhau.
Xin chị đừng nghĩ trước lo sau,
Cũng đừng nghi ngại bạch đầu với thanh niên.
Yêu nhau thời chồng vợ nên tiên,
Vừa đôi hay trái lứa chỉ chớ nên ngại ngưng.
Em đây có phép thần thông,
Làm cho cái lão hoàn đồng như chơi.
Chị chớ lo tóc bạc, da mồi,
Em mua thuốc nhuộm, tóc thời lại đen.
Da mồi, đã có phấn cùng kem,
Khéo tô, khéo dặm rồi chị xem cũng tình.
Chị chớ lo răng đã rụng tan tành,
Thay hàm răng giả, miệng lại xinh như thường.
Rồi em sắm cho bộ áo Nguyễn-cát-Tương,
Bộ quần chếp nếp, chị sẽ nở nường..
có liều thư.
Thình thùng thình.

Nam Phong

..... Nói thực hay hư?
Hỏi em rằng: nói thực hay hư?
Chị mà hóa được cò tiêu thư lán thời,
Cùng em, chị sẽ tuyên lời

Sống thời gửi thịt, chết thời gửi xương.

Lấy em làm chồng lẽ, chị thương,
Rồi chị dắt dìu em nhẹ bước trên đường công danh.
Thình thùng thình.

Tiến Lăng

... Loan phụng hòa minh,
Nay mừng loan phụng hòa minh,
Em đây phải chi bình sinh mơ màng.
Cùng nhau ta sẽ đường hoàng
Sống cuộc đời mới mẻ chưa chan...
lành ái-tình.
Thình thùng thình.

Nam Phong và Tiến Lăng

(cùng hát)

... Gió mát trăng thanh,
Đêm rằm gió mát trăng thanh,
Ta nhờ Bà Nguyệt chứng minh lời thề.
Thề rằng: trọn đạo phu-thê,
Trăm năm, sống thác, ta chẳng hề phụ...
Nhớ như dưới bóng trăng thâu.
Giung giăng, giung giẻ, ta ôm nhau nhảy đầm.

Đàn tình, gảy khúc « Đồng Tâm ».
Cho đôi ta vui mãi nguyệt đêm rằm cho mãi canh...
Thình thùng thình, thình thùng thình!
Tú Mỡ.

KIEU NHÀ ĐẸP DO TAY NGƯỜI CHUYÊN-NGHIỆP VẸ

Chúng tôi đã ngoài 16 năm chuyên-nghiệp về kiểu nhà. Vì được lòng tin của các ngài trong ba kỳ, nên chúng tôi đã lập thêm một sở nữa ở THANH-HÓA. (Xin tính giá hạ)

TOUT POUR ARCHITECTURE

NHUẬN - ỨC

SIÈGE: 168, Rue Lê-Lợi, HANOI (Gần trường Thê-duc)

AGENCE: 63, Avenue Maréchal Joffre, Thanh-Hóa

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI GHỎ ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT

HIỆU CON VOI

1 ló, 3 grammes 0\$20, 1 tá 2\$00, 10 tá 18\$00
1 ló, 6 grammes 0\$30, 1 tá 3\$00, 10 tá 27\$00
1 ló, 20 grammes 0\$70, 1 tá 7\$00, 10 tá 63\$00

PHÚC-LOI, 70, Paul Doumer, Hà-phong bán buôn và bán lẻ.
Đại-Lý: MM. Phạm-hạ-Huyền 36 Rue Sabourain Saigon - Đồng-Đức 64 Rue des Cantonnaires Hanoi - Thiên-Thành phố Khách Nam-định - Phúc-Thịah phố Gia-long Huế.

CUNG HANG LANH LEO

TRUNG thu năm nay, trăng trong mà sáng. Trên trời qua những ngôi sao lấp lánh như mẫu ngọc thạch mờ, mây sợi mây trắng vắt qua những ngôi sao lấp lánh như một giải lụa giắt kim cương.

Con gió mát thoáng qua làm tôi nhớ lại, cũng ngày này năm ngoái cũng lên chơi trăng dự cuộc hoa-dăng và khiêu-vũ của Hằng Nga tiên nữ. Trước khi chia tay ly biệt, Hằng Nga có hẹn trăng thu năm nay, lại lên chơi trên ấy, để dự cuộc tụ vọi quần tiên thượng giới.

Vua Đường minh Hoàng xưa năm mộng lên chơi nguyệt điện một lần, mà cái sự tích ấy, người ta còn lưu truyền mãi mãi. Huống chi bây giờ ta có nhờ mới của chị Hằng, thì tội gì chốn cung-quảng xa xôi kia, ta lại không trở lên thăm một lần nữa.

Lạ thay, hình như Hằng Nga biết trước, tôi vừa nghĩ thế, thì bỗng nhiên, làn mây lơ lửng giữa trời rời bỏ những vị sao lấp lánh, từ từ hạ xuống dưới chân: mây trắng như tuyết mà êm như bông, đón mời người trần tục rời bay lên cao, trong phút chốc đã đặt tôi trên thềm thứ ba của cung điện quảng-bán.

Nhưng cảnh tượng sao khác năm xưa xa. Ngày ấy, cung điện nguy nga rực rỡ, đèn nền sáng xanh, quần tiên đi lại tấp nập, tung bừng, mà bây giờ vắng lẽ, điêu hiu... Mấy giầy điện âm thầm, yên-lặng... Không một cái đèn lồng, không một ngọn nến, không có mây vàng bao phủ các bậc thềm. Chỉ xa xa, về phía cuối điện, lơ mơ mấy cái đèn xếp con con, ánh đèn yếu ớt mắt dần sau những bụi cây, ngọn cỏ.

Trông mấy cánh cửa sơn son thiếp vàng đóng chặt nhện chằng, tôi ngờ ngẩn không biết hỏi ai. Mà con chó đen nằm cạnh cột rồng — (Xin nhớ đây là chó tiên của Hằng Nga, không phải con chó đen bầu thủ dưới trần) — nhìn thấy tôi cũng không buồn lên tiếng cắn.

Vừa lúc ấy, tôi thấy thấp thoáng sau rặng cây, có bóng người áo trắng. Tôi lấy tay vẫy: bóng trắng đứng yên rồi từ từ đi lại. Tưởng ai, hóa ra chính chị Hằng. Tiên cô trông thấy tôi vui mừng hiện ra nét mặt, tươi cười đón đá mời chào. Nhưng tôi nhận thấy cái cười của tiên cô có nhiệm một vẻ buồn, mà trông tiên cô cũng không được tươi tốt như xưa: mình hạc xương mai, gầy vẹo xanh xao, như người đã trải qua nhiều sự khổ khó, đau thương.

Tôi nghiêng mình chào rồi cất tiếng hỏi:

— Còn nhớ năm qua, tiên cô có hẹn tôi năm nay lên đây dự cuộc tụ vọi quần tiên thượng giới. Tôi đã không dám sai hẹn lên đây, sao quang cảnh

đổi thay đến thế này? Không biết có sự gì biến đổi, mà cùng bàn bây giờ lạnh lẽo, tiên cô hình như cũng buồn rầu.

Nghe tôi nói xong, Hằng Nga ngược đôi mắt trông đầu đầu ướt lệ lên nhìn tôi, rồi thở dài:

— Mời anh hãy cứ vào chơi, rồi em sẽ kể cho anh biết những sự thay đổi đã làm cho chúng em đến thế này.

Tôi lặng lẽ theo bước tiên cô, quanh những cây cỏ thụ, đi trên giải cỏ êm lấp lánh sương. Bong sao bắc-dầu lơ mơ chiếu thấp thoáng trước mặt cái bóng trắng của Hằng Nga, tôi có cái cảm-tưởng theo một cô con gái trong truyện Liêu-trai, đi vào những cảnh huyền ảo, mơ hồ.

Đến một cầu điện nhỏ, Hằng Nga dừng bước mời tôi vào. Một giầy đèn xếp con mà tôi trông thấy lúc này, chiếu sáng một cái bàn con bày một cỗ bánh dẻo tẻo: dăm ba cái bánh ngọt, một vài chén trà hương. Chung quanh bàn, hai, ba tiên nữ thấy chúng tôi đến, vội vàng đứng dậy chào.

Hằng-nga quay lại tôi giới thiệu:

— Đây là ông Thạch Lam phóng viên của báo Paong-hóa dưới trần. Đây là Hà-tiên cô, đây là Phú-dung tiên nữ, Ngọc-uyên và Quỳnh-giao tiên nữ...

Tôi cúi đầu chào rồi đợi các tiên nữ giới tay để theo phép tối tân trên thượng giới, tặng mỗi ngón tay một cái nhẫn vàng. Nhưng không, chỉ thấy các tiên nữ cúi đầu e lệ, sẽ mỉm cười như các cô gái phương đông. Hằng nga khơi đầu câu truyện:

— Anh xem, trung thu năm nay, tôi chỉ có thưởng trăng như thế này: hai, ba chị em, một vài chén trà, thế thôi. Kể cũng hơi buồn... Nhưng còn đâu là cái ngày rực rỡ năm xưa nữa!

Tôi đưa mắt ngạc nhiên hỏi, Hằng-nga lại nói tiếp:

— Chắc anh còn nhớ năm vừa qua: nào là dâng hoa đánh vọt, khiêu vũ, vui vẻ hết sức. Hồi ấy, tôi còn chủ trương tờ «Tiên-nữ thời đàm» còn đang cùng với Tây-vương tiên nữ chủ trương cái tao-dân và lập hội diễn thuyết đề cổ động chị em theo mới... Lại còn tờ Cung-quảng tân văn của chị Quỳnh giao đây nữa.

Quỳnh giao tiên cô nghe thấy nói đến tên mình cúi đầu mỉm cười. Tôi lấy địa vị là người đồng nghiệp, vội vàng hỏi thăm tiên cô về tình hình báo giới trên trời.

Tờ Tiên-nữ thời-dàm sau mấy lần chết đi sống lại vì tài chính quần bách — (chớ tưởng trên trời không có kinh tế) — đã bị đức Ngọc-hoàng và hội đồng kiểm duyệt bắt đóng cửa. Sau đấy ít lâu, tờ Tân-văn của tôi cũng bị đóng cửa nốt. Anh tính chị em chúng tôi tài hèn sức mọn, chống

sao lại được với các thần thú-cự là bậc trên cả, như Ngọc-hoàng thượng-đế Xích-mi lão tổ, Tam đế, Nam cực tiên ông... Còn nhiều bậc thượng tiên nữa, cũng á dua đưa đẩy khiến chị em chúng tôi phải thất bại.

Tôi hỏi về cái nguyên ủy của cuộc chiến đấu ấy, thì Hằng nga đáp:

— Các ngài thấy chúng em tấn tiến quá, sợ một ngày kia, chúng em cướp hết quyền chàng, nên mới hờ nhau lại phản đối. Mới đầu là Thái-bạch kim tinh dâng sớ xin cấm khiêu vũ và đánh vọt, lấy cớ rằng như thế mất cái vẻ uy nghiêm tiên nữ đi. Rồi sau, họ xin bãi phong trào đòi mới, và bắt buộc chúng em lại phải trưng giám, mà thế như cũ... Thực ra thì cũng không chính đáng như Chức-nữ không đợi bắc cầu Ô-thước, tự tiện bơi qua Ngân hà sang tình tự với Ngưu-lang, tiêu muội là Nguyệt điện tiên cô, chủ bút «tiên nữ thời đàm» tự tiện lấy chồng không xin phép Tây vương mẫu...

Hà tiên cô nói xen vào:

— Nhưng đây là một vài người lầm lẫn, không thể «vơ tiên cả nắm được».

— Chính vậy — nhưng phải thủ cựu mạnh thế quá, chúng em không địch nổi, thành thử bao nhiêu việc tấn tiến đã làm, lại bị phá hoại cả. Vì thế, năm nay anh lên mới có quang cảnh buồn như vậy: khiêu-vũ không có, đánh vọt cũng phải bỏ. Sân quần bên Tây vương mẫu bây giờ chỉ dùng để phơi quần bà Tây vương mẫu và phơi thuốc tể của Lão-tử.

Nghe Hằng nga nói như vậy, tôi bật buồn cười; rồi tôi đem tình hình sân quần của hạ giới kể cho các tiên cô nghe, các tiên cô cười rũ rượi:

— Ô, thế ra trên trời và dưới đất cũng như vậy. Chị em chúng tôi chán

của THẠCH-LAM

quá, sau cũng đã phải nhờ đến Tề thiên đại thánh sang Tây trức cầu cứu đức «Quan thế âm» họa chúng ngài có rừ lòng từ bi mà giúp chị em chúng tôi không.

— Ngài bảo làm sao?

— Ngài chấp tay nhập định một lát; rồi đọc một câu kệ rằng:

— Òm ba la, ma ha tát, ma ha tốt, ma ha top, cô lệ, cô lệ, gia bà ha...

— Thế nghĩa là gì?

— Nào chị em tôi có hiền. Mà hỏi ông Tề thiên thì ông mãnh chỉ cười trừ — thành thử chị em chúng tôi đành chịu vậy.

Hằng nga tiên nữ nói xong rung rung nước mắt chực khóc. Sau cùng không giữ nổi được lòng cảm-dộng, Hằng nga — ôi! tiên nữ! — khóc nức nức không ra tiếng. Các tiên cô cũng cất tiếng... khóc theo, nước mắt chảy như suối... (1)

Trước cái quang cảnh ấy, tôi thực ái ngại. Tôi lựa nhờ ngọt ngào yên ủi các tiên cô, nói rằng dưới trần chị em phụ-nữ cũng bị nhiều sự cản trở như vậy, xin các tiên cô cứ vững lòng.

Hằng nga dấm chân gất lên rằng:

— Nhưng dưới trần khác, mà trên thượng giới khác!

Rồi lại càng nức nức khóc già.

Cung điện quảng bán đã âm thầm lạnh lẽo, thêm tiếng khóc của Hằng nga, lại lạnh lẽo, âm thầm hơn. Tôi lặng yên ngồi nghĩ, nhớ đến cảnh Nguyệt điện thiên tiên khiêu vũ, ngọc múa vàng reo, mà giận các ông thủ cựu, làm một cô tiên nữ như Hằng-nga phải gió nước mắt thì ác nghiệt biết bao!

Bỗng nhiên tôi thấy vật gì lướt qua chân. Cúi xuống nhìn thì ra con chó đen, con chó yêu của chị Hằng. Nó phe phẩy cái đuôi, và cũng hình như biết chủ nó đang buồn rầu, nó cũng buồn rầu như chị Hằng, nhìn chúng tôi rồi cứ quẩn quít bên chân.

Hằng nga đưa tay vuốt ve con chó, rồi ngừng nhìn tôi như có ý tạ ơn, e lệ, rồi nàng mỉm cười nói:

— Chết chữa! mời ông anh lên để xem chúng em khóc! anh thơ thứ cho nhé, và xin ông anh trở về trần đừng có nói gì về truyện buồn của chúng em đây. Chị em ở dưới ấy biết, họ cười chết!

Tôi vội vàng đáp:

— Không hề gì, dưới trần quang cảnh còn buồn hơn nữa, tiên cô ạ. Chị em tấn tiến mỗi người đi mỗi ngã, không có quỹ quần hợp sức mà làm việc. Vả lại, những người thủ cựu

(1) Vì thế nên năm nay, dưới trần ta nước to, dề vỡ, mùa màng thiệt hại rất nhiều.

(Xem tiếp trang 8)

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không dứt nọc. mỗi khi uống rượu, thức dấm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi dứt nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chí em đồng-bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi-rút nọc, công nhân cũng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch lên soài, nóng rát, đau xương, rất thật, rức đầu, đi mê-day, ra máu sả, hoa-khê, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến-hiệu, không hại sinh-dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bố lại hoặc viết thư về; lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG - KHÊ - ĐƯỢC - PHÒNG

88, Route de Hué (sẽ cửa chợ Hóm) Hanoi - Téléphone 755

ĐẠI-LÝ HỒNG-KHÊ — M. Đức 73, Belgique, Haiphong — Ich-sinh-Đường 190, phố Khách, Nam-Định — Xuân-Hải 5, Rue Lac-son, Sơn-tây
Phúc-Long 12, Cordonnier, Hai-dương — Bát Tiên, Marechal Foch, Vinh — Bát Tiên, Paul Bert, Hué — Bát Tiên, Taurane marché — Rue Marché Nha-trang
Đức-Thắng 148 Albert 1er Dakao Saigon — Có đại-đại-lý khắp ba Kỳ — Ai muốn nhận làm đại-lý xin viết thư về thương lượng.

SỒ ĐÀO HOA

Truyện một anh chàng xinh trai

của KHÁI-HÙNG

(Tiếp theo)

Lời thề còn đó trơ trơ

Cuộc tình duyên tưởng tượng của tôi giông giống được hai tháng trời thì lại một sự tức cười nữa xảy ra. Chắc cô gái đã lầm bầm: «Đến lắm sự xảy ra! Thế mà anh ta báo đời anh ta phẳng lì như cánh bunn lầy, nước đọng! Còn như có tức cười hay không thì chưa chắc, vì từ đầu truyện đến đây, ta không thấy một may mắn tức cười nào, tuy anh ta luôn luôn khoe khoang như vậy»

Vâng, mà có lẽ thực. Nói tức cười thì cũng hơi quá. Họạ chẳng có vẻ khôi hài một chút.

Nhưng dù nó đáng tức cười hay nó chỉ có vẻ khôi hài cũng không quan hệ gì lắm, qui hồ nó có xảy ra là đủ rồi.

Mà nó có xảy ra, xảy ra ở dưới ánh sáng mặt trời, chứ không phải ở trong trí tưởng-tượng nữa.

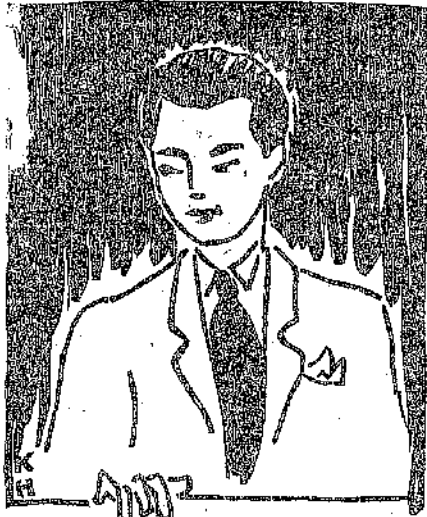
Hôm chủ nhật ấy, cũng như mọi chủ nhật khác, vừa ở trường ra, tôi đã cùng mấy người anh em bạn vào lượn chơi trong hiện Gò-đa tuy chẳng bao giờ tôi chịu mua một vật gì. Cuộc «du hành» của chúng tôi có hai mục đích: mục đích thứ nhất là đi ngắm nghía cho thích mắt những đồ hàng đẹp để mà chúng tôi không có tiền mua.

Còn mục đích thứ hai mà chúng tôi không ai thú với ai, là đến nhìn các cô thiếu nữ đi mua hàng. Trong bọn chúng tôi, có nhiều người tự hào rằng, trái ngược lại, đó chính là mục đích của các cô kia vào Gò-đa để chăm lấy ý trung nhân trong đám sinh viên Cao-đẳng, thứ hàng cao giá của các cô. Nhưng tôi vẫn ngờ lắm. Tính tôi rất hay ngờ, nhất là từ ngày tôi được làm quen với tấm ái-tình trong trời của cô Thi. Tôi cho rằng cái chức «sinh viên Cao-đẳng» không làm siêu nổi lòng các cô, cũng như cái học vấn mê-lh mộng của tôi đã không đủ giữ nổi trái tim cô bạn gái.

Song ngờ thì ngờ, tôi vẫn phải tỏ cho anh em bạn biết tôi cũng như bọn họ, cũng tin rằng chúng tôi là những cái đích để cho cặp mắt sắc sảo kia bắn trúng. Hơn nữa, tôi cũng làm ra bộ theo đuổi một cô mà tôi vô quyền luyến. Là sinh viên trường Cao-đẳng mà không liếc gái, không tạo tợn đối với phái đẹp thì anh em sẽ liệt mình vào hạng «mọi rợ» ngay. Mà tôi xin thú thực, cái tính tự cao

của tôi chẳng muốn để tôi bị liệt vào hạng «mọi rợ» một tí nào.

Cái cô được hân hạnh lọt vào con mắt giả dối của tôi buổi sáng hôm ấy, sự tình cờ run rủ, lại là con một quan phủ, khiến anh Hoàng Ngọc yên trí ngay rằng cô là người yêu của tôi, tuy tên cô bắt đầu bằng chữ T. một chữ cái ở sau chữ B nhưng gần 20 bậc. Song anh Ngọc nhất định cho chữ B. là mỹ tự của cô T..

«Lúc bảy giờ cô T, đang đứng chọn đồng hồ đeo tay. Tôi ngả mũ chào, vì tôi có cùng người bạn anh cô đến chơi nhà cô một lần. Có lạnh lùng đáp lễ. Đáng lẽ tôi nên hiểu mà lảng ngay đi mới phải. Nhưng không, sự ngây thơ, đại dốt của tôi xui tôi đứng gần đấy và đồng ý bảo người bán hàng lấy cho xem một cái đồng hồ đeo tay xinh xắn, mã giá năm trăm quan. Tôi tâm tác khen đẹp và nghĩ ý muốn mua tuy trong túi không có một xu nhỏ. Anh Ngọc vợ ngay được một dịp tốt để thử khoa tâm lý; anh dăm dăm nhìn cô T. cất tiếng hỏi tôi:

— Anh mua để tặng cô B phải không?

— Khô... ồng.

Tôi trả lời một cách kín đáo, bí mật. Cô T, ý chừng hiểu, vì cô nguyệt dài chúng tôi một cái, rồi nhẹ nhàng rời đi nơi khác. Khoa tâm lý của anh Hoàng Ngọc cho đó là một sự giấu diếm vụng về của một cô mới biết yêu và càng chắc chắn rằng T với B cùng là một người, nhất là khi khoa tâm lý ấy lại thấy tôi chỉ đáp lại bằng cái mỉm cười vô-vấn.

Nhưng T với B quả là hai người.

Mà, — một sự ngẫu nhĩ gớm ghê, — cô B, tôi tưởng-tượng ra lại có thực: Cô Báo. Kể thì chẳng thiếu gì tên bắt đầu bằng chữ B, sự đó có chi lạ. Song ai dám ngờ rằng cô B ấy lại dính líu cùng tôi một cuộc tình duyên thứ hai thế thâm gấp mấy cuộc tình duyên thứ nhất. Có lẽ tâm linh báo cho tôi biết trước nên tôi tưởng tôi tên một người tương lai sắp sửa làm cho tôi é-chê khổ sở chăng?

Sau này tôi mới hiểu là ở đời không có sự gì ngẫu nhiên hết. Rồi đọc giả sẽ hiểu như tôi.

Gần mười giờ, tôi về nhà cô tôi để ăn cơm sáng.

Tôi lên gác và vừa mở cửa sổ nhìn ra ngoài thì ở một cái gác đối diện nhà cô tôi, một người thiếu nữ đang tý tay bạo cửa sổ dăm dăm trông sang, như ngồi đó mà chờ đợi ai.

Lần này không phải là lần đầu tôi gặp cô ta, nhưng là lần đầu tôi lưu ý đến cô ta. Mọi khi, đối với tôi, cô ta chỉ là một người... một người khách qua đường, không tên không tuổi mà cuộc tình duyên khốn nạn thứ nhất của tôi luôn luôn thì thầm khuyến tôi đứng dính líu tới.

Nhưng hôm nay, chẳng biết sao, lòng tôi bỗng bột muốn yêu. Có lẽ đó cũng là một sự giả dối. Có lẽ ngày hôm qua một người bạn tôi dám ngờ vực rằng cô B. chỉ là một tên tôi bịa đặt ra, nên nay chợt trông thấy thiếu nữ kia, tôi lỡ mớ nghĩ ngay tới một sự khôn khéo để cứu vãn, lấy tấm danh dự đương lung lay. Phải, nhận được một bức thư của cô kia giữ làm bằng chứng, rồi tuyệt giao với cô ta, như thế thật là tiện lợi và giản-dị. Nhưng có được cái bằng chứng ấy, kẻ cũng khó khăn vất vả.

Tôi đương loay hoay với những ý tưởng bất chính ấy thì, hình như cô kia đọc được trong tâm hồn tôi, gạt tôi và mỉm một nụ cười tình. Tôi giật mình kinh ngạc. Tôi không ngờ đâu sự nguyện vọng của tôi lại được thực hiện chóng đến như thế, khiến tôi không khỏi lo sợ, mơ màng tưởng nhớ tới buổi gặp gỡ dễ dàng ở cửa trường hàng Côt...

May sao chỉ có thế, mới chỉ có một nụ cười vô-vấn thì cô thiếu-nữ như nghe tiếng ai gọi, vội vàng quay vào

trong nhà. Chờ một lát không thấy cô ta ra, tôi đành xuống nhà ăn cơm.

Buổi chiều, lúc tôi vào trường, đi qua nhà cô láng giềng. Liếc trông vào hàng, tôi vẫn thấy cái nụ cười ban sáng nở trên cặp môi đậm đà và âu yếm, làm cho trí tôi không thể nào quên ngay được nó, phải đem theo nó cùng vào trong Cao-đẳng.

Rồi luôn mấy hôm, tôi sinh ra bản khoăn mơ mộng như bị cái nụ cười kia ám ảnh.

Bốn hôm sau, một buổi chiều thứ năm, nhằm vào một cuộc nói chuyện của ông Monet ở nhà hội quán Việt-Nam Thanh Niên. Tôi cùng mấy anh em trường Cao-đẳng sư-phạm đến dự thính.

Gần giờ khai diễn tôi bỗng để ý tới một cô thiếu-nữ đi qua đi lại trước mặt tôi đến ba, bốn lượt và bản khoăn như muốn tìm một chỗ ngồi. Tôi liền đứng dậy và lễ phép xin cô ta chiếu cố tạm nhận cái ghế mà «tôi có hân hạnh được kính dâng cô». Cố nhiên là tôi nói tiếng Pháp để khoe cái giọng tây «không dấu» của tôi. Và tôi tưởng đối với một cô tân tiến đến nghe một bài diễn văn chữ Pháp mà đem tiếng mẹ đẻ ra nói với thì không khỏi cô ta cho mình là khiêm lễ.

Nhưng tôi kinh ngạc xiết bao, khi cô ta ngồi xuống ghế, ngược mắt cảm ơn tôi bằng một nụ cười, — cái nụ cười tươi tắn đóng khung trong khuôn cửa sổ bữa nọ. Thì ra cô ta là cô láng giềng ở phố Vải-thâm.

Tôi loay hoay tự hỏi: Cô ta đến đây làm cái gì? Hay lại... Sự nhún nhường bẽn lẽn không dám cho phép tôi nghĩ trọn câu, vì nó sợ tôi lên quá mà tưởng rằng cô ta đến đó chỉ vì «cặp mắt xinh đẹp của tôi».

Dẫu sao, tôi cũng không tránh khỏi sự ngỡ ngàng ngượng, vì trong khi ông Monet nói truyện, hình như cô thỉnh giả để ý đến tôi hơn là đến bài văn của diễn giả.

Biết đâu chẳng phải lòng tự-ái của tôi tưởng tượng ra điều đó. Bởi tự an ủi như thế, là vì không biết sao lúc bấy giờ tôi lại chợt nghĩ đến Thi với

GIỚI THIỆU THUỐC LẬU, GIANG

Xin giới thiệu với các ngài, từ trước tới nay mới có một thứ thuốc Lậu, Giang ra đời thực hay. Uống vào chóng khỏi và khỏi chắc chắn, không hại sinh dục, làm việc như thường. Nhẹ 2, 3 lọ, nặng 6, 8 lọ

Thuốc ấy đã phân phát tại nhà thí nghiệm, đã thí-nghiệm cho nhiều người, kết quả mỹ mãn. Đã nhận được nhiều thư cảm ơn rút có giá trị.

Vậy xin giới thiệu với các ngài, từ nay sẽ khỏi bị phiền mất tật mang.

Thuốc Lậu mới phải hoặc đã lâu, tự đau rứt, mủ nhiều ít, buổi tức xưng quy đàn. 0\$50
 Thuốc Giang-mai, bất cứ cũ-dinh thiên-pháo, mề-day, mào-gà, hoa khế. 1\$00
 Thuốc tiết nọc và hồi bổ nguyên khí, kiển tinh bổ thận, cho những người sau khi khỏi bệnh Lậu, Giang. 1\$50

Bán tại nhà thuốc THƯỢNG-ĐỨC, N° 27 Rue de la Mission (phố Nhà Chung) Hanoi.
 Ở xa muốn dùng, viết thư về, sẽ có thuốc gửi «Linh-hóa giao-ngân» đến tận nơi ngay.

cuộc tình duyên khôn nan của tôi năm xưa. Rồi tôi nhớ lại lời thề của tôi, lời thề không yêu ai nữa.

Tôi đương vỗ trư y lắng hết linh thần nghe bài diễn thuyết, cốt để tránh luồng hào quang của đôi mắt thối miến sáng quắc thì tiếng vỗ tay đồm độp làm tôi giật mình tỉnh giấc mơ màng. Tôi ngo ngẩn hỏi anh Ngọc đứng bên cạnh:

— Hết rồi à?

— Hình như thế.

Anh khúc khích cười trả lời tôi rồi bắm tôi trở phía hàng ghế trước mặt mà thì thầm:

— ... của anh đấy à?

— Anh nói cái gì, tôi không hiểu.

Nhưng một sự ngẫu nhiên (cũng như sự ngẫu nhiên ở cửa trường hàng Cói), làm cho tôi hiểu ngay:

Cô thánh giả xinh đẹp đi lại chỗ tôi đứng và hỏi tôi một cách rất thân thiện:

— Ông ấy nói những gì thế, thưa ông?

Tôi nóng bừng cả người. Và lười tôi lu lại không nói được nửa câu. Cô kia lại hỏi luôn:

— Ông có thể giảng nghĩa qua cho em hiểu với không?

May sao anh Hoàng Ngọc, bạn tâm lý học của tôi cứu giúp tôi ra khỏi được sự khó khăn. Anh mỉm một nụ cười rất tươi mà trả lời rằng:

— Thưa cô, diễn giả nói truyện về nơi tụ họp của anh em thanh niên Đông-dương.

— Ô, thế thì chắc hay lắm nhỉ?

Tôi lấy làm bực mình quá, vì bao nhiêu mắt đổ dồn cả vào chỗ chúng tôi đứng. Câu tiết tôi hỏi sống:

— Thưa cô, vậy ra có không hiểu tiếng Pháp?

Cô kia chẳng chút thẹn thùng, ngượng nghịu, trả lời vẫn tất:

— Không.

Tôi toan nói một câu mai-mĩa, đại khái: «Vậy có đến đây làm cái trò gì?» Nhưng tình nhút nhát và dễ câu kính của tôi làm cho tôi chỉ nóng rât mặt lên mà đứng cầm tắc tị như một «con cá chép». May sao cô kia lại nói tiếp luôn:

— Em cứ tưởng ông đốc diễn thuyết bằng tiếng ta.

Anh Ngọc đáp:

— Có lắm rồi. Thứ năm sau, ông Trần trọng Kim mới nói truyện bằng tiếng Việt Nam.

— À ra thế đấy. Vậy thứ năm sau tôi lại đến vậy.

Rồi cô mỉm cười chào chúng tôi.

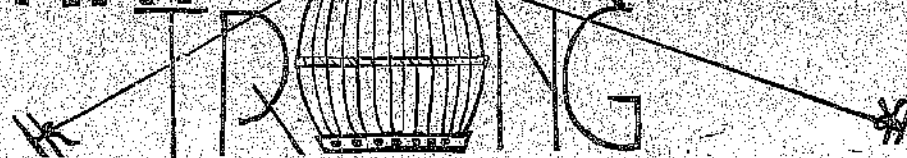
Tôi thoát nạn, trong lòng mừng thầm và tự nhủ:

«Có lẽ chủ nhật và thứ năm mình không dám về nhà nữa chẳng?»

(Còn nữa)

KHÁI-HUNG

HÁT TRỌNG QUAN

Tối hôm rằm tháng tám.

Trên nóc đình uốn cong in lên nền trời xanh nhạt một nét già dặn nhịp nhàng, trắng tròn và trong treo lơ lửng, rung rinh đầu cành đa thưa lá.

Ở sân đình, hai bọn trai, gái ngồi hai bên sợi giây thép vừa căng và ồn ào nói truyện, bàn tán, cười đùa.

Họ còn đương theo lễ phép nhà nghề nhường nhau hát trước, thì một người ở cổng đình đi vào, lên tiếng đồng-đạc, hách dịch, truyền lệnh cho cả bọn phải lập tức đến phủ hát hầu quan nghe.

Một trang trong bọn tài tử rở lý sự hỏi vặn:

— Bác là ai mà ra được lệnh ấy?

— Mà không biết tao là đội lệ à? Lý trưởng đâu?

Tức thì cái roi song của thầy đội quật tụi bụi. Một cô xinh đẹp bên phe nữ, người lanh lẹ, láu lỉnh ra can thiệp và xin thầy đội tha thứ cho người anh em say rượu. Chắc hẳn là đối với tấm thân yêu diệu, thầy đội cũng có một lần, hai lần đụng chạm tí ti. Nhưng cô em chỉ vui tươi, cười nói dễ dàng. Cô lại dõ dạnh khuyên can anh em, chị em bảo nên vâng lời thầy đội đến hát mừng quan phủ mẫu để tỏ lòng kính mến ngài.

Tối nha môn, thầy đội ta lên trình quan, có ý tự phụ rằng mình làm việc mẫn cán và đặc lực.

Căng giây thép và chôn thùng sắt tây là công việc trọng chóp mắt ở một phủ đường đầy linh tráng.

Rồi cô láu lỉnh không đề hèn nam mời, đánh giầy gõ nhịp cất tiếng ca rằng:

Trung thu,

Tối hôm nay, gặp tiết trung thu,

Cửa quan phủ mẫu bọn dân ngụ hát hầu.

Trước khi nam, nữ cùng nhau

Thì tài cao thấp trong câu truyện tình,

Em xin mạn phép bày trình

Một thiên kỳ sự vừa ở sân đình xảy ra.

Tại hen cốp nhất năm na

Quan nghe xin cũng lượng tha cho được nhờ.

Rằng chúng em một bọn quê mùa,

Công lưng làm lụng ở chốn đồng chua, bùn lầy.

Suốt năm được có đêm nay

Tìm nhau trời, gái vui vầy ca sang.

Hợp nhau ở sân đình làng

Toan bề srong họa dưới ánh vàng

Sợi giây đồng chúng em mắc vừa xong,

Bỗng thầy đội lệ vác roi song đi vào.

Chúng em lễ phép chấp tay chào,

Chẳng ai còn dám thì thảo nửa câu.

Vì chúng em biết tiếng đã lâu

Rằng thầy đội lệ phải dẫu dân thường.

Quả thầy là bậc hào cường

Giơ roi thầy vạt chẳng chút thương dân hèn.

Thấy anh em bị đánh đập một phen

Đau lòng, xấn lại em bàn xen vài lời:

«Thưa thầy tha thứ cho chúng tôi

«Có điều chi thầy dạy, chúng tôi thời xin vâng.»

Liếc em thầy thích chỉ cười thầm,

Rồi thầy ghé lại ôm chầm ngang lưng.

Khuyến em mặt nóng bừng bừng,

Thẹn thùng xấu hổ biết chừng nào người.

Lấy van, em đã cạn lời,

Nhưng thầy một mực không chịu rời em ra.

Thần em nào có phải đóa hoa,
Mà hai bàn tay thầy hóa bướm là cả
Khắp mọi nơi.

Em đây còn ngây dại sự đời,
Nên cứ tình thực em thời trình quan.

Thầy còn tán mánh lan man

Nào gầy, nào béo, nào tròn, nào vuông,

Rồi thầy gạ gẫm rở tuồng

Làm em sợ hãi cuống cuống giạt ra.

Cái áo em nó đã rách làm ba,

Nhưng thầy vẫn lời kéo chẳng chịu tha em về.

May mà chị em cho mượn tấm áo

Nên em mới lên được phủ tỏ nỗi quê

Dám xin quan lớn đèn trời

Xét cho minh bạch con thời ơn... đời ơn.

BÊN NAM

Trong lon

Mấy lời kính bảm trong đơn

Quả thực thầy đội có bồm sơm có năng.

Xin quan soi xét tỏ tường

Ra tay trị tội làm gương cho mọi người.

Thầy đội đứng hầu sau quan, mặt tái mét, đã mấy lần định ra kêu oan, nhưng quan phủ không cho phép.

Khi tan hát, quan trả tiền, thì cô láu lỉnh nhất định từ chối, chỉ xin quan bắt thầy đội ra tạ lỗi họ và tự tay pha hầu bọn họ mỗi người một chén nước.

Trọng tài, không những quan chuần lời xin, mà còn bắt đội lệ bởi thương cho cô giá tiền tấm áo the... không rách.

Chắc từ đó, thầy đội ta đã đỡ bằng những bắt nạt dân đen.

Khái-Hung

PHONG-HÓA TUẦN BÁO
 Mua báo kể từ 1 và 15, và phải trả tiền trước. Ngân-phiếu xin gửi về: M.Ng. trường-Tam Directeur dư P.H.
 Tòa soạn và Trĩ-sư
 no 1, Bd Carnot, Hanoi — Tél. 874
GIÁ BÁO
 Trong nước, Ngoại quốc
 Pháp và thuộc địa
 Một năm .. 3p.00 6p.50
 Sáu tháng... 1p.60 3p.50

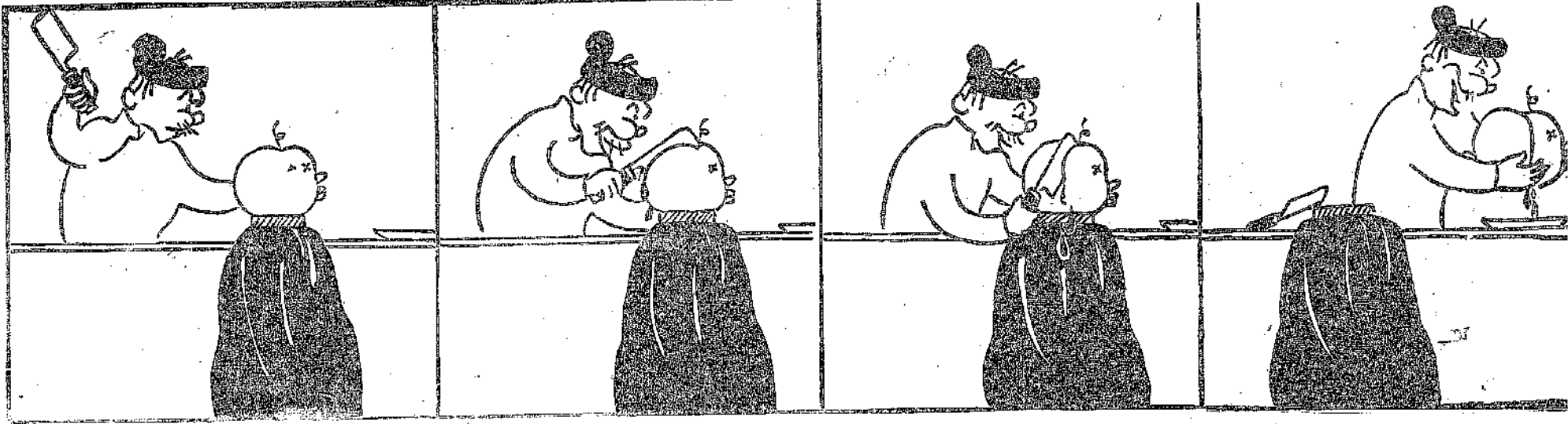

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

Pharmacie de Hanoi, 13 Rue du Chanvre Hanoi

HOANG-MÔNG-GIÁC và NGUYỄN-HẠC-HẢI, Bao-chế hạng nhất trường Đại-học Paris

Chính chủ nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận.
 Có bán: Rượu bổ Vintonique Alexandra 1\$95 — Phấn rôm Sédolite 0\$40
 Sirops Giải khát như granadine, citrom và vân vân 0\$85

Một kiểu đèn kéo quân đại diện: L -- IOEΓ BIP

CUNG HANG LANH LEO

(Tiếp theo trang 5)

hãy còn nhiều. Mới đây, cô Kiêm và cô Nga ra Bắc hồ hào và cô động chị em theo mới, nhưng chưa biết có ăn thua gì...

Nói đến ăn, tôi lại sức nhớ đến đĩa bánh trắng, mà lúc lên máy đi, tôi chưa kịp nếm đến, không biết tình hình ra thế nào. Tự nhiên tôi sinh nóng ruột lạ, vội vàng đứng lên từ biệt Hằng Nga và các cô để về trần tục.

Hằng Nga cầm tay tôi như có ý ngậm ngùi. Hai chúng tôi lặng yên nhìn nhau, tôi thấy trong đôi mắt trong thăm thẳm của chị Hằng, như có bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu dăm

thăm, bao nhiêu mến yêu... Ách cao lấp lánh phương xa, như nhắc tôi sự cách biệt của cung-quảng với cõi trần, sự thương tiếc nhớ nhung thương giới mịt-mù.

Hằng Nga ngập ngừng nói rằng :

— Thôi, anh về. Chúng ta tạm xa cách ít lâu, chờ đến khi nào trên này chúng em toàn thắng, lại có cuộc hoa đăng, khiêu vũ như xưa, em lại xin gửi thiệp mời anh lên thưởng nguyệt.

Bỗng tiên cô cũng khép nép gửi lời mừng vạn phúc và mong cho cái ngày ấy chóng đến nơi.

Tôi ngó lời cảm tạ các tiên cô, rồi bước lên mây. Mây đi vùn vụt, ngoảnh lại trông lên cung - quảng yên lặng dưới ánh sao, còn thấy năm tiên cô, tà áo trắng đủ yên, đứng lặng bên cột rồng, với trông theo.

Thạch-Lam

ÔNG CỬ TRẠC TRẢ LỜI BÁO PHONG-HÓA

Kính trình ông chủ nhiệm Phong-hóa. Quý báo vừa rồi có hỏi nhỏ tôi — tôi nói hỏi nhỏ vì mấy giọng chữ hỏi, tôi thấy quý báo xếp chữ rất nhỏ — và nhờ tôi giảng nghĩa hộ mấy câu thơ của ông Đỗ-Phủ ở trong truyện vui « chữ nho ». Vậy tôi đã sưu tầm các tự-diễn và xin vì quý báo giảng nghĩa :

俟進兜袖讀曲簫
 對當舞幗時時曲
 樓丘讀論兀倪詔
 高卑, gò cao bàn tán, trên đất bằng, trẻ con đẹp,
 奇岑壑結庖搯搯
 Núi cao lạ thiếu lá cây đậu, nhà bếp do núi lớn.
 拯勃文人柳不超 (1)
 Cứu cấp thịnh linh nhà vầu, cái quách không nhảy lên.

Nghĩa là bài thơ của ông không có nghĩa lý gì cả. Lẽ tất nhiên là không phải của Đỗ-Phủ, (họa chăng của một anh bán đồ-phụ nào đấy.) Còn ba chữ trót: « Quách bất siêu » mà ông Bê trong truyện khen là tuyệt thì nghĩa nó là: Cái quách không nhảy lên.

Kể ra tôi đi giảng nghĩa hộ quý báo như thế cũng hơi lần thân, nhưng phi tôi, thiên hạ không ai dịch nổi, vì vậy nên tôi không nề hà gì lời khen của thiên-hạ.

Quý báo có quyền công bố lên báo bức thư này.

Kính quý báo khỏe mạnh.

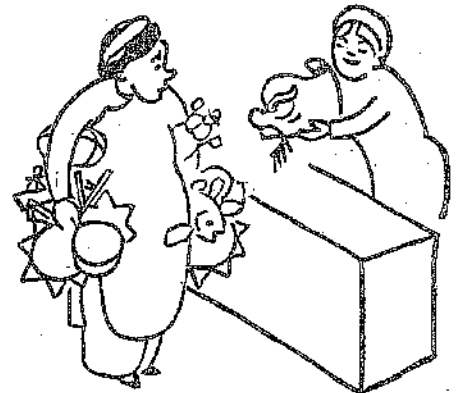
Kính thư: Dương-bá-Trạc

(1) Chữ nho của ông Dương-bá-Trạc.

ÔNG DINH-BỘ-LĨNH NÓI TRUYỆN

Ông Đinh bộ Lĩnh nói truyện với người quen của ông ở trong truyện « Hoa lưu kết nghĩa » đăng trên Văn Học tạp chí, giọng già đã hơn 2 năm nay.

Ông Đ. B. Lĩnh. — Chồng thật, bầm đốt ngón tay thế mà đứng nói

TRANH KHÔNG LỜI

truyện với ông đã được hai năm rồi đấy.

Người quen. — Phải, vui câu truyện thì nghĩ gì đến thì giờ. Hồi ông hỏi tôi đi đâu mà tôi trả lời ông rằng... ấy tôi quên hẳn đi rồi đấy... tôi trả lời ông thế nào nhỉ?

Ông Đ. B. L. — Ông trả lời tôi rằng ông đi chơi.

N. Q. — Phải đấy, hôm ấy là trung thu, thế mà bây giờ lại đã trung thu.

Ông Đ. B. L. — Chồng quá. Nhưng tôi hỏi thật, xin ông đừng giận, ông nói như thế đã mỗi hôm chưa?

N. Q. — Không hề gì cái đó. Chẳng mấy khi nói được với nhau câu truyện, ông cứ tự nhiên cho.

Ông Đ. B. L. — Tôi thì tôi tiếc rằng không lâu truyện ông lâu được. Trung thu sang năm, tôi phải xuôi Ninh-bình có tí việc.

Độc giả Văn Học tạp chí và nhất là tôi rất mong cho chồng đến trung thu sang năm để ông Đinh bộ Lĩnh xuôi Ninh-bình: chúng tôi được yên thân. Nhất-Linh

HÀNG NGA... ...NĂM NAY

Năm nay cô Phụ-nữ Thời-dâm bỏ ông Đa lên cung trăng với chú Cuội ngồi gốc đa.

CÓ: PHÒNG SOI ĐIỆN VÀ CHỤP ẢNH ĐIỆN (RAYONS X)

CÓ: NHÀ HỘ SINH VÀ NHÀ DƯỠNG BỆNH 167, Boulevard Henri d'Orléans. (ĐẦU NGÕ TRẠM MỚI)

Bác-sỹ LUYỆN 8, rue de la Citadelle

8, Phố Cửa Đông sau Nhà-Hỏa, 8 GIẤY NƠI: 304

Chuyên-trị bệnh trẻ con, bệnh đàn bà. Đủ máy điện để chữa mọi bệnh

Bác-sỹ CHƯƠNG

167, Boulevard Henri d'Orléans Đầu Ngõ Trám mới — GIẤY NƠI: 772

Chuyên-trị các bệnh đau phổi. Có máy bơm hơi ép phổi (pneumothorax artificiel) để chữa bệnh lao

THEO GUYON

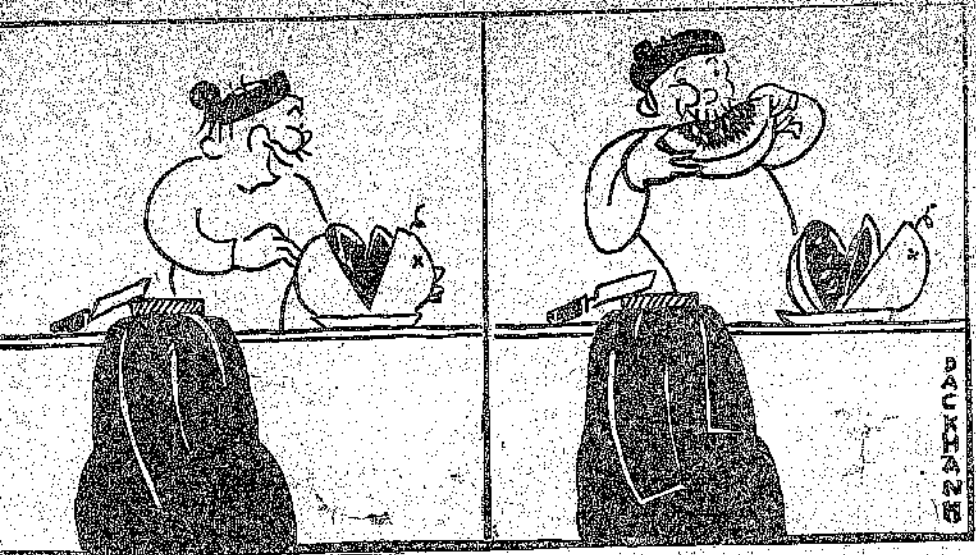
Các bà các cô nên dùng Theo khoa-học chúng tôi chế ra phương TỰ LAI HUYẾT người ta cần có huyết tốt mới đủ nuôi cho thân-thể, tài mất được hồng hào, gân xương (huyết hư tác bệnh), da xám mắt xầu, nhức đầu chóng mặt, đau mỏi thân-thể, Xách v. v... Đàn bà kinh không đều, thấy kinh hay đau bụng, nổi mụn, nổi cục, vàng, đục, đại tiện táo kết (cửa mình)

Dùng TỰ LAI HUYẾT này, khỏi hết các bệnh kể trên, tăng thêm sức khỏe, mát cũng thuốc này, kính nguyệt điều hòa, da đỏ chứng gà, ma hồng, sinh đẹp giá 1\$00 m

LÊ-HUY-PHÁCH, 13

Chi-diêm các tỉnh: Saigon, M. Dương-vân-Vy, 109 d'Espagne. (Tiêm bán đồ đồng) — VINH. — Mr SINH-HUY 59 Rue de la Gare — Binh-dinh, M. Lợi-nguyên, Rue Lợi-nguyên thơ hồi thê-lê.

ĐỀU CÓ QUYỀN BÊN

HỢI BỆNH

Có N. T. Tr. hỏi

Thưa ông, bệnh tôi hơi kỳ quái mộ, chút, nói ra thì sợ thẹn thùng, để lòng thì phụ tâm lòng với ai. Nhưng đã viết thư hỏi, không lẽ lại giấu căn bệnh. Vậy tôi xin nói thật: cứ trung thu đến, tôi đâm ra mê ông trăng ở trên trời.

Trả lời

Bệnh cô như thế thì có trời chữa. Dầu sao, tôi cũng xin nói thật để cô biết rằng: cô làm — cô yêu thế thì hơi ngược đời một chút, vì ông trăng thuộc giống cái chứ không phải giống đực như cô tưởng. Vậy cô nên về yêu một sinh viên cao-dẳng nào thì bệnh sẽ khỏi ngay.

Ngộ may ra, cô lấy được ông trăng — cái đó có thể xảy ra được — thì có làm ơn bảo ông ấy đừng giăng bụi-tóc ông Đổ-bận làm gì nữa kéo tội nghiệp.

Tân-Đà cư-sĩ

Hỏi: Tôi có một sự bệnh rất lạ, là thấy thế gian này đều là hư ảo cả. Danh mà chi, lợi nữa mà chi, ai công hầu mà ai khanh (trống? mà một sự văn chương say ỉnh, có sao không giúp ích được cho đời? Vậy tôi xin thỉnh giáo đến ngài, tôi được một sự trả lời của ngài lấy làm vui lắm vậy.

Đáp: Cứ nghe qua lời nói của ngài, tôi cũng biết ngài đang mắc một sự

bệnh không có gì là sự lạ hết: đó là sự bệnh say.

Ngài từ đức vô độ, đến nỗi đi-vấn, mộng-tiền không lúc nào rút, tâm thần đâm ra có sự mê hoảng, cho nên thấy thực trong sự mộng và thấy mộng trong sự thực. Vậy thì văn chương của ngài cũng như việc đời trước mắt ngài, đều không có gì là thực cả.

Sách y-lý đông phương có một sự hay ho như sau:

«Tặng giả, tặng bình giả, tặng chur thân nhĩ tinh khai lưu thông giả; Phủ giả, phủ khổ giả...»

Ngài cứ ngẫm nghĩ sự triết lý như trên, tất cũng rõ sự bệnh căn và hiểu tới sự điều trị.

Nhưng hãy xin ngài nghĩ sự nói và nghĩ sự ca tụng tâu đức trong ít lâu đã.

Ông Y. E. B. hỏi

Thưa ngài, tôi mua đến ba, bốn cái trống cho trẻ nhà tôi chơi, nhưng không cái nào kêu cả, vậy có lẽ tôi điếc.

Trả lời

Vâng, ngài điếc thật. Nhưng ngài không nên chữa ngay, vì trong mấy ngày tết trung thu, ai cũng mong có cái bệnh như của ngài mà không được. Hết trung thu, tôi sẽ chữa ngài khỏi. Nhưng tôi xin hỏi nhỏ ngài: bà nội-tướng của ngài có hay nói luôn mồm không? Nếu có thì ngài nên đến ngay, tôi sẽ lấy que trọc mạnh vào màng tai ngài, để cho ngài điếc mãi mãi.

Dr de LÊ-TA

KIEU NHÀ MẪU

Đất để dựng nhà khá rộng, một chiều 30 và một chiều ngoài 50 thước, ở làng Vẽ (Đông-ngạc).

Hiện nay đã sẵn có hai cái nhà cũ, âm thấp và siêu vẹo cả, có ao, có lũy tre vây quanh, đường làng hai lối sớm trên sớm dưới đều tới được.

Có hai cái nhà:

1) Một cái bằng gạch ba gian, vừa làm nhà thờ vừa là chỗ ở. Trước làm đã có ý, chỗ thờ rất rộng lòng có cửa khờn để ngăn; ngày rõ tết mở cửa trông to tát và tề chỉnh lắm. Khi đóng

gạo và bếp rác.

Hai cái nhà đều quay mặt về hướng nam, song song cái trước, cái sau, cách nhau một cái sân chừng ba thước. Thành thử cái nọ che gió cái kia mà phiền nhất là cái nhà tranh lại làm trước mặt nhà thờ, âm thấp lại âm thấp thêm và ở nhà thờ trông ra rất bần mắt.

Nay kiểu mới (xem bức vẽ ở dưới đây) làm trước thờ, một nhà thờ, một nhà ở, có hiên nối liền...

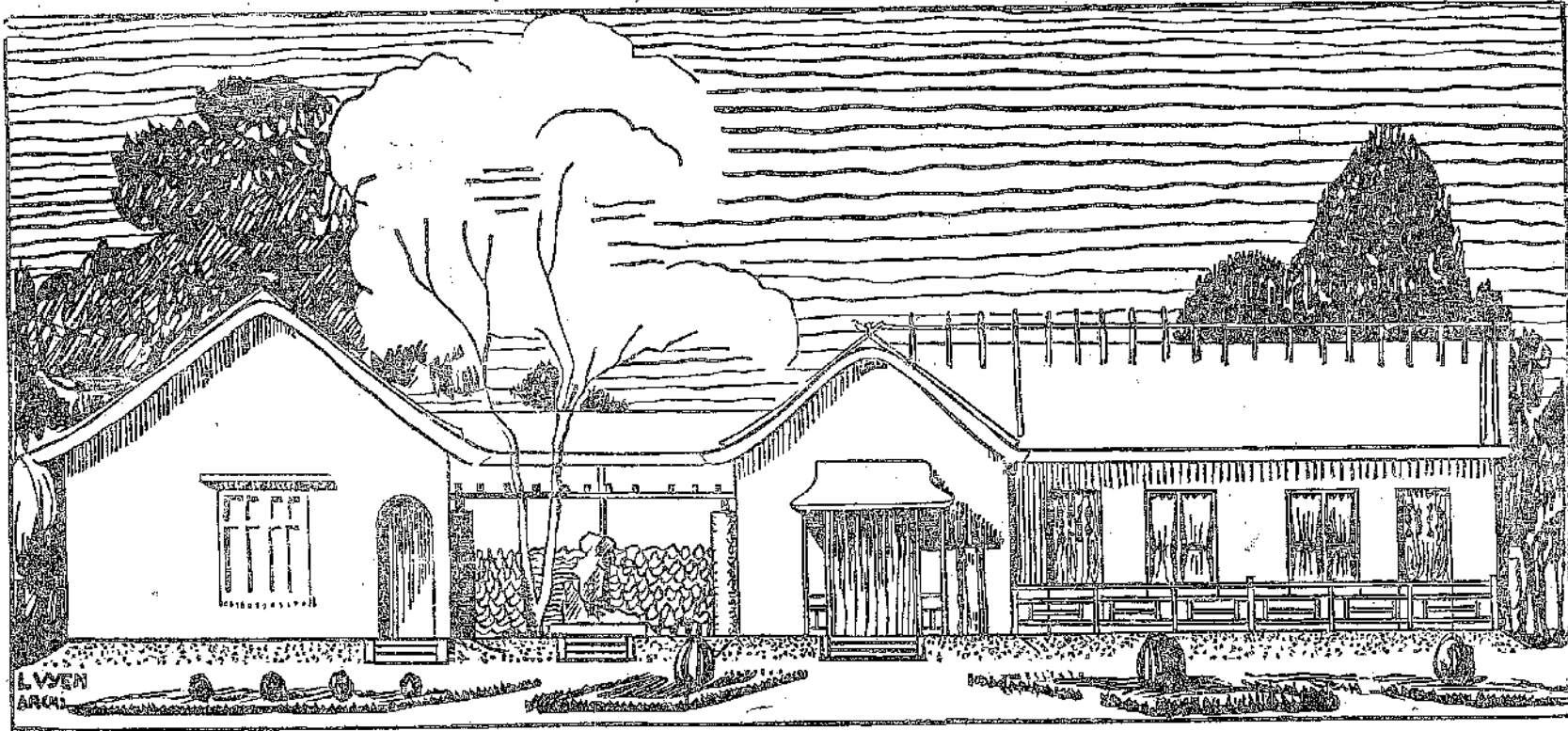
Kỳ sau sẽ đăng bức vẽ Bình diện (plan) và nói rõ thêm.

(còn nữa)

Nguyễn cao Luyện
(kiến trúc sư)

cửa thì biệt hẳn sau là nơi thờ tự mà trước là ba gian rộng để ở. Trong kiểu mới, nhà thờ cũng lựa theo ý đó, có thay đổi đôi chút.

2) Một cái bằng tre, lợp tranh, ba gian, để làm mĩ thóc

KHOA-HỌC

đổi huyết cũ sinh huyết mới, có thể giúp ích cho loài người không bao giờ bị bệnh, g được mạnh mẽ, chân tay được cứng cáp, khoan khoái cho tinh-thần... nếu mà huyết c chân lông đứng dừng, (khiến bất hạp) rõ mức bệnh truyền-nhiễm, như: sốt rét, dịch huyết ra xam đen, có khi ra khí hư nữa, hoặc bị truyền-nhiễm uoc bệnh tinh, tiểu tiện chất nhờn, cùng các bệnh khác v. v...

ờng thái nghèo, đương nuôi con mà dùng thuốc này, sửa rất nhiều mà thơm, các có hộp (6hộp 5\$00). Muốn hỏi điều gì, gửi timbre 0\$06, lấy quyền Bệnh-nguyên, timbre 0\$10

Route Sinh-từ, Hanoi

am-định, M. Chấn-Nam-Lợi, 202 Maréchal Foch — Haiphong, M. Nam-Tân, 82 Bonnal — Louangprabang, M. Havan Frères Rue Mouchot, Cần đại-lý khắp các nơi, ai muốn làm biên NGUYỄN TẶNG CÁC NGÀI

THUỐC TRỊ BA CHỨNG ĐAU BỤNG

ĐẠ-ĐÀY, PHÒNG-TÍCH, KINH-NIÊN

1) Đau tức giữa ngực, lại chói qua sau vai, rồi đau lên xuống ngang thắt lưng ợ hơi lên cổ có khi ợ cả ra nước chua; có khi đau quá nôn cả đồ ăn ra nữa; đau như thế gọi là đau dạ dày (đau bao tử). — 2) Đau bụng trên hay bụng dưới, cơn đau rất dữ dội; hễ ợ hay đánh trung tiện thì đỡ đau; cách mấy ngày hoặc một tháng đau một lần; đau như thế gọi là đau bụng kinh niên. — 3) Đau chói chói trong bụng ngày đau ngày không; ngày muốn ăn, ngày không muốn ăn, lo lắng thất thường sắc mặt vàng vọt hay bủng beo, da bụng đầy bị bị-h: đau như thế gọi là đau bụng phòng tích.

Ái mắc phải, hãy viết thư kể chứng bệnh thật rõ, dẫn hiệu sẽ gửi thuốc bằng cách linh-hóa giao ngân.

Thư từ và mandat đề: NGUYỄN-NGỌ-AM, chủ hiệu: ĐIỀU NGUYỄN ĐẠI LỢC-PHÒNG 121 hàng SÔNG (của quyền) HANOI

Thượng Thư

(Tiếp theo)

của NHẬT-LINH

X
Phong sang nhà bà Hàn định đề dò xét vì cơ gì tự nhiên đã ba, bốn hôm Trám không sang học nữa. Trời hơi lấm lấm mưa, chàng đến bực gạch vừa dứt bần bầm ở giày xong, toan bước lên hiên thì bỗng đứng lại, vì chàng nghe thấy tiếng bà Hàn đương mắng ai trong nhà:

— Thi tao không chứa nữa đâu! Phong đoán ngay là mẹ mình đang mắng Trám. Chàng lại vờ cúi xuống gạt bùn ở giày để nghe ngóng. Một lát lại có tiếng bà Hàn quát tháo:

— Mày mà còn giữ cái thói lẳng lơ thì không ở được nhà này đâu. Nhà tao không có thói thể. Nhớ ra có làm sao tai tiếng thì họ hàng làng nước người ta nhò vào mặt tao. Hừ rõ đồ gái hư thân. Hư thân mà không biết xấu, cái mặt cứ trán trán như đá. Mãng mãi chỉ tỏ mỗi mồm mình...

Tiếng mắng có vẻ giận dữ, hậm hực. Phong lưỡng-lự không biết nên tiến hay nên thoái, song nghĩ đến Trám, chàng mạnh-bạo bước lên hiên, có ý nện mạnh gót giày để trong nhà nghe rõ. Quả nhiên bà Hàn tưởng có khách đến chơi nên ngừng mắng, nhưng đến khi thấy Phong, bà như không đề ý đến, quay lại mắng Trám một thôi nữa:

— Mày phải lòng đứa nào thì cút đi với nó để nó nuôi, chứ tao không nuôi những đồ đi làm bần nhà tao ra. Thôi, cút xuống nhà.

Phong nhìn Trám lấy làm lạ vô cùng. Trám không xấu hổ, bẽn lẽn một chút nào, vẻ mặt nàng thân nhiên như không, chỉ có hai con mắt nàng nhìn trừng trừng vào bà Hàn là có vẻ oán trách căm hờn. Lúc bà hàn bảo nàng xuống dưới nhà, nàng đưa mắt nhìn Phong rồi mỉm cười, quay mặt đi. Phong thấy cái cười của nàng nhiệm nhiều vẻ mỉa mai chua chát, chàng cho cái mỉm cười đó là quá trớn hỗn sược với bà Hàn, và là cái mỉm cười của một kẻ liều đã đến lúc không cần gì ai cả.

Cổ lấy bộ tự nhiên, Phong hỏi bà Hàn:

— Có truyện gì thế, mẹ?

Bà Hàn đáp:

— Rõ đồ hư thân! Anh hỏi đến nó làm gì nữa.

Rồi nhân có cô Nga ở buồng bên cạnh bước sang hỏi về câu truyện

Xem P. H. từ số 113

cầm họ, bà Hàn hình như không đề ý đến việc Trám nữa. Phong toan hỏi gặng nhưng chàng biết thế không tiện, nên vờ nói một vài câu truyện bâng quơ; rồi chàng đứng dậy bước sang buồng bên thì vừa gặp Viên. Viên nói với chàng bằng tiếng Pháp:

— Con Trám nó quá lấm.

Phong cũng hỏi lại bằng tiếng Pháp:

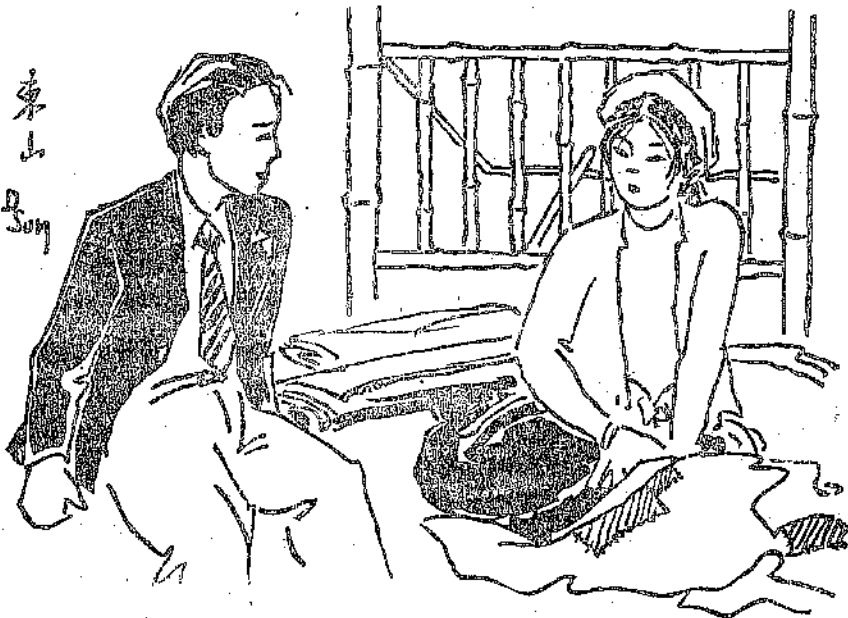
— Có việc gì vậy?

Viên đáp một cách mập mờ:

— Chắc lại vì cái tình lẳng lơ của nó. Mẹ chắc bắt được quả tang nên mới mắng dữ thế. Tôi cũng chưa rõ

xuất ngày hôm đó, Phong cứ quanh quẩn với cái ý tưởng: Trám hiện giờ đang ở vào một tình cảnh khôn khổ vô cùng, chàng phải mau tìm cách gì cho Trám ra thoát khỏi. Phong nghĩ chỉ có một cách mang Trám đi trốn, nhưng chàng chưa có gan dùng đến cái phương pháp táo bạo ấy. Chàng chưa có cái gan ấy, chính vì chàng chưa hẳn tin ở cái tình của Trám đối với chàng, chàng vẫn còn ngờ vực, tuy rằng tâm trí chàng vẫn thì thầm với chàng rằng: Trám oan.

Mấy ngày hôm sau, Phong vẫn

câu truyện, đề rồi hỏi mẹ xem đầu đuôi ra làm sao?

Phong đứng dậy bắt tay Viên. Chàng chỉ cốt mau về phòng để bình tĩnh xét lại câu truyện này, vì trí chàng lúc đó rối lung tung. Chàng không muốn hỏi rõ, vì chàng sợ... sợ biết một sự thực nó sẽ làm cho chàng đau lòng.

Chàng muốn dựa vào một tình trạng mập mờ mà suy nghĩ, vì như thế thì bao nhiêu ý nghĩ của chàng đều dễ soay về một chiều: là Trám oan, Trám bị ngờ và bị mắng oan. Lúc đó, Phong như một người không có can đảm nhìn con đường gai góc trước mắt, nên nhắm mắt lại và tưởng tượng rằng con đường mình đi không có gì nguy hiểm cả. Tuy trong trí rạo rục biết bao ý tưởng ngờ vực Trám, Phong vẫn cố làm như những ý tưởng đó không có căn cứ chắc chắn; chàng tha thiết cố níu lấy cái hy vọng mong manh: là Trám bị ngờ oan. Rồi

còn bút rút chưa biết xử trí ra sao. Một buổi sáng, đưa em chàng vào đưa cho chàng một bức thư, trồi lại như lần trước nói một cách ngày thơ:

— Đây là bài tập viết của chị Trám đưa cho anh chữa.

Lần này vì nóng xem bức thư của Trám, nên Phong bảo em đi xuống ngay dưới nhà. Chàng xé vội phong bì, lấy ra mấy tờ giấy đầy chữ đã nát nhàu, chữ viết lúc bằng bút chì, lúc bằng bút mực đủ chứng rằng Trám viết ba, bốn lần mới xong. Nhiều chỗ chữ mực tím nhòe nhọt làm Phong đoán ngay rằng đó là vì nước mắt Trám nhỏ xuống. Chàng cảm động lấy tờ đầu bức thư ra đọc:

« Anh Phong,

« Mọi lần viết thư cho anh, em không đã động gì đến tình cảnh của em, vì em sợ làm đau lòng anh vô ích và em cũng nghĩ rằng, đầu không nói ra, anh cũng thừa biết. Nhưng đến bây giờ thì em khổ lắm,

không phải khổ vì em làm lung vất vả — em đã vất vả hơn hai năm nay, nên quen đi rồi — nhưng khổ vì một lẽ mà em chắc rằng anh chưa được rõ. Vì lẽ này, có khi em không ở được nhà này nữa, có lẽ em phải trốn đi, đi đâu thì đi, vì không đi thì cũng có người đuổi em đi. Anh tình em ở thế nào được trong một nhà mà ai ai cũng ghét em, không muốn trông thấy mặt em.

« Em chưa thấy rõ, nhưng em đoán rằng từ mẹ nuôi em cho đến anh Viên, chị Nhung, chị Nga, ai ai cũng bình như tìm một cơ gì để đuổi em đi. Em ở thì em làm để đổi lấy miếng cơm, nào em có ngồi không, ăn hại ai đâu, em quả thật không hiểu ra sao cả. Hay đó là em nhầm, tưởng nhầm như thế chẳng? Em cũng mong mỗi như vậy, nhưng không, thật em không nhầm, bây giờ em biết chắc chắn rằng em là cái gai cắm trước mắt mọi người, không còn tình, còn nghĩa gì nữa.

« Mới đây, không hiểu vì cơ gì, mẹ em đổ cho em cái tình lẳng lơ, bảo em phải lòng trai và dọa đuổi em đi. Chính hôm đầu, mẹ em đương mắng em thì anh sang, nhưng em chắc anh chỉ hiểu qua loa thôi, cho là truyện không đáng đề ý, vì lúc em đi vào nhà trong, em không thấy anh hỏi gì mẹ em về câu truyện đó.

« Có một điều là mẹ em những lúc mắng em không hề cho em biết là em phải lòng ai, chỉ mắng một cách vu vơ, còn em thì em có nói được đâu, mà bảo phải được nỗi oan. Hay là em không oan, hay là mẹ em thấy anh với em lưu luyến nhau, không muốn cho em được gặp anh, nên mắng để em sợ mà xa anh ra. Cũng có lẽ, vì em thiết nghĩ, em xứng đáng thế nào được với anh, và mẹ em có lẽ không muốn cho em được có phúc để anh thương đến. Dầu sao, em cũng vẫn dấu kín không ngờ cho ai biết cái tình em yêu anh, vì ngờ không phải thế có phải tự nhiên chẳng ai khổ mà xứng không. Nhưng em vẫn tin rằng chỉ tại một cơ ấy thôi, vì em không từng làm gì để mẹ em có thể nghi ngờ em được. Em chắc anh tin lời em nói nên không cần phải giảng giải dài giòng với anh, em chắc rằng chỉ có anh biết là em oan, nếu em bị ngờ có tình ý với một người khác không phải anh.

« Nhưng dầu vì cơ gì mặc lòng, điều nguy nan nhất là em nhận ra rằng cả nhà có ý muốn đuổi em đi, có lẽ vì ngờ oan cho em nên sợ tai tiếng về sau, hay có lẽ vì muốn cho em xa hẳn anh đi, hay là chỉ vì một lẽ này: là không muốn nhận em là một đứa con nuôi, muốn cho em đi

NHÀ MÁY GẠCH HIỆU
HƯNG - KÝ

Có đủ các thứ máy móc tối tân để làm các thứ gạch ngói rất tốt có thể đi lên trên không.

HƯNG - KÝ

Số 8, Phố Cửa Đông Hàng Gà, Hanoi — GIẤY NÓI SỐ 347

NHÀ MÁY LÀM CÁC THỨ GẠCH TÂY, NGÓI TÂY

CÁC THỨ GẠCH NGÓI HIỆU

HƯNG - KÝ

Đều làm bằng đất sét xanh và đất

xét trắng rất tốt mà bán giá rất hạ

đề khỏi vương mắt. Mà mẹ em nghĩ cũng khó lòng ở lâu được, em chịu nhân nhục, đau khổ cũng có chừng thôi.

«Vậy ngày kia anh thấy em bỏ nhà đi, anh cũng đừng lấy làm lạ. Em có người bạn gái rất thân ở huyện trên, khi nào em ở yên chỗ, em sẽ có thư về để anh rõ.»

«Bây giờ thì em cứ nên lòng đợi. Xin anh cũng đừng nghĩ ngay đến việc cùng em đi trốn, vì như thế sẽ lời thôi đến cả anh lẫn em. Anh thương em thì chỉ có cách em vừa nói trên là tiện và ổn hơn cả.»

Trâm.»

Xem xong bức thư, Phong thấy trong người nhẹ nhàng dễ chịu, là vì chàng không quan tâm đến nỗi khổ của Trâm, chàng chỉ nghĩ đến một điều: là mẹ mình mắng Trâm chỉ vì muốn cho Trâm xa mình ra, chứ không phải vì Trâm có tình ý gì với ai cả. Còn việc cùng Trâm đi trốn ngay hay đợi Trâm bỏ nhà đi, rồi sau liệu đón nàng về ở riêng một nơi nào đó, thì Phong cho là không quan hệ, thế nào việc đó cũng thu xếp một cách dễ dàng. Chàng vội viết mấy câu an ủi Trâm, rồi sang bên nhà bà Hàn tìm Trâm trao bức thư. Thấy nói Trâm ốm nằm dưới nhà ngang, chàng xuống thăm... Trâm thấy Phong xuống vội chống tay ngồi dậy, nhưng vì mệt quá nên phải ngã lưng vào tường. Thấy nàng vẻ mặt xanh xao, hai con mắt lơ đãng, liền tụt ngồi trên cái chõng tre, bên mấy cái chiếu rách và cái chân nân bạc mầu, Phong mới cảm rõ thấy hết cái khốn khổ của nàng nói trong thư. Âu yếm, chàng hỏi:

— Em sốt, phải không?
Trâm lắc đầu.
— Em thấy trong người mệt mỏi lắm phải không? Anh chắc đó là tại trong người em thiếu máu và em lao lực quá đấy.

Sợ có người theo xuống, chàng vội cúi vào tay Trâm bức thư của chàng:

— Thư em, anh đã nhận được. Em đừng lo ngại gì cả. Em cứ tỉnh dưỡng cho khỏe để mặc anh lo liệụ. Thấy có Nhung đi vào, chàng đổi giọng bảo Trâm:

— Cô cảm đấy, không sao đâu. Cô chịu khó lấy chân đắp cho ấm, nghỉ một vài hôm thì khỏi.

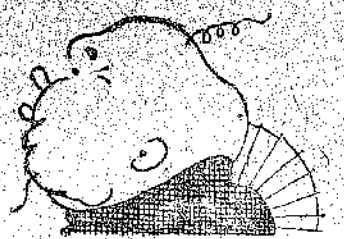
Khi ra ngoài, chàng bảo Nhung:
— Tôi xem ra Trâm ốm cũng khá nặng.

Nhung mỉm cười bĩu môi:
— Anh tưởng thế đấy thôi. Tại hôm qua nó phải mắng, nó hờn bỏ cơm không ăn. Nằm chân tui rồi cũng phải dậy.

Phong nghĩ thầm:
— Trâm thực khó lòng ở nhà này lâu được.
(Còn nữa)
Nhất Linh

CUỐI

Của cô N. T. K. Quy T-nguyên.

Khoẻ lối mới

Vợ — Ngày cậu nó, mình mới sắm được cái giường mới mà không ai biết đến nhỉ?

Chồng — Ừ...
— A, em có cách này thì họ biết đến giường của mình ngay.

— Thế nào?
— Mua ít quả sai nó đem biếu, dặn nó bảo mình mới ở nhà quê ra bị mệt không lại chơi được thì thế nào họ chẳng đến thăm mình.

Vô danh

Nhờn con trẻ

Mẹ — Đêm hôm qua, chỉ con đẻ một đứa con gái.

Con — Thế, chắc vài hôm nữa, anh con đẻ ra chắc là con trai nhỉ, mẹ nhỉ!

Cũng nói khoẻ

A — Hai anh thử nghe này, lão P. béo đến nỗi 10 năm nay hân không trông thấy ban chân hân nữa.

B — Có gì lạ lạ! Tôi có biết một người học trò cao

quá đến nỗi khi hân nhảy sẽ một cái, tay bắt được con chim sẽ đậu nóc nhà hai tầng.

C — Khoẻ tuốt. Nghe này: tôi có người anh em họ chân dài đến nỗi khi lạnh liềm vào bàn chân từ đầu tháng mà đến cuối tháng mới thấy hắt hời.

của X.Y.Z. Hanoi

Báo thù

Vợ xả xệ đi chợ phải gặp vợ lý Toét đứng bó thơ vào thùng nhà giấy thép, liền hỏi:

— Bác gửi thư cho ai thế?
— Tôi gửi ra Hanoi nhân con Bà Vành nó về, vì thầy cháu mệt.

— Thế sao bác không bỏ vào thùng thơ ở nhà giấy thép huyện ta, có gần hơn không?

— Hôm qua tôi đến bán trứng, vợ lão chủ giấy thép làm bộ chế trứng ung. Tôi tức mình không bỏ vào thùng thơ nó nữa, nó muốn làm gì thì làm.

Của N. Đ. Huyền

Chẳng phải tay vừa Một chú «chiếc» thuê xe

giò đi chơi mát và để quan sát phố phường tiện thể.

Xe đến cầu «Đu-me», chủ bên hỏi anh xe:

— Đây, cái cầu này ở «pên» «Ồ Lầm» nị sậy mất «pao» lâu?

— Ba, bốn năm.
— Thế à? Cái pên Tàu, ngộ chỉ sậy trong một năm là song thôi.

Khi xe qua nhà hát tấy, chủ lại cất tiếng hỏi:

— Cái nhà này sậy pao lâu thì song?

— Phải mất đến một năm.
— Hừ, pên ngộ, một năm sậy tọc tén pa, pôn cái như thế.

Xe qua trường Cao-dẳng:
— Thế cái nhà này sậy trong mấy tháng?

Bác xe nhà ta tức sần, liền trả lời buông sông:

— Hừ! chiều qua tôi kéo khách qua đây chưa có cái nhà này.

— ? ...

Của T. Đá Camphamine

I. — Hỏi trẻ

BA CÁN. — Ngày cu con, tại anh bảo cái này rồi anh mua

keo... Em có chị không?

Cu CON — Có chứ lý!...

— Đã lấy chồng chưa?

— Chưa!...

— Thế chị em có đẹp không?

— Đẹp năm cơ... chị em có cái bụng to tướng thế này này, to hơn bụng bu tôi cơ...

II. Cầm tinh con hổ

Quan tòa — Lần này là lần thứ tư mày phạm vào tội giết người, tại sao mày hay làm hại người ta thế?

Tội nhân — Tại con cầm tinh con hổ...

THỀ - LỆ CUỘC THI VUI GƯỜI VÀ THI TRANH KHÔI - HAI

Mỗi bài không được quá 30 dòng.

Tranh vẽ chiều ngang 12 phân tây, chiều cao độ 10 phân.

Mỗi kỳ sẽ đăng lên những bài và tranh mà bản báo xét là hay nhất.

a) về cuộc thi vui cười:

Giải nhất: các thư sách đáng giá 3p00

Giải nhì: các thư sách đáng giá 2p00

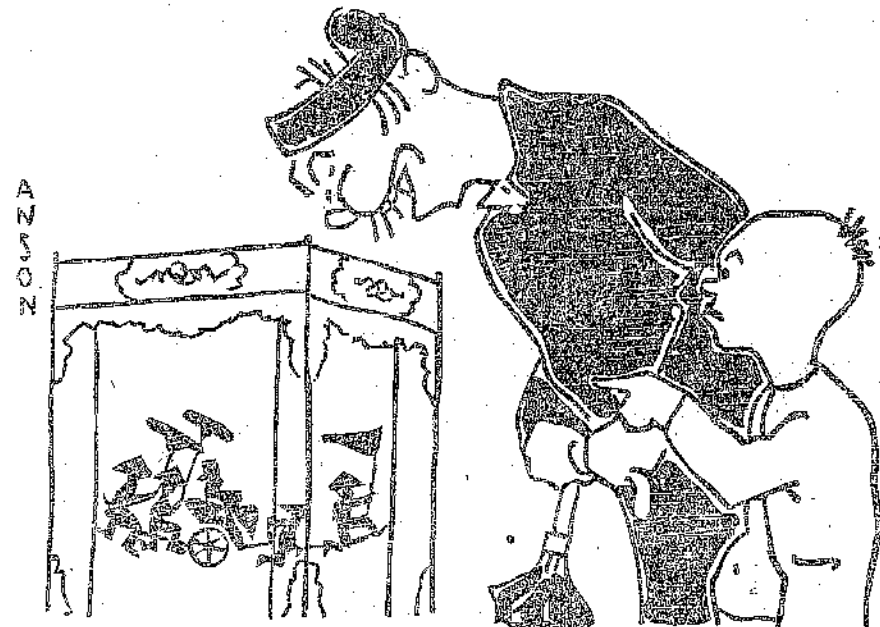
b) về cuộc thi tranh.

Giải nhất: các thư sách đáng giá 3p00

Giải nhì: các thư sách đáng giá 2p00

Bản-báo sẽ gửi cho những người được thưởng một cái phiếu lấy sách và cái bằng về các thư sách tây, nam của một hiệu sách. Rồi các bạn sẽ chọn trong đó, muốn quyền nào thì gửi phiếu lại hiệu sách đó lấy sách. Các bạn muốn lấy giấy bút hay các thứ khác trong hiệu đó cũng được, miễn sao cho đủ số tiền thi thôi. Tiền gửi về phần các bạn chịu. Hoặc các bạn muốn đổi lấy báo biểu không lấy sách cũng được.

GIANG NGHĨA

Con Lý-Toét — Thầy ơi, tại sao nó lại quay được nhỉ?
Lý Toét — Mày ngu lắm! tại quán làm bằng giấy, bằng giấy tất sợ cháy nên phải kéo nhau chạy chứ còn tại làm sao nữa.

NGƯỜI CÓ BỆNH BẠCH-ĐỐI HẠ

Nên dùng thuốc **BÁ-ĐÀ SƠN-QUÂN-TÁN** là thuốc phát-mình trị bệnh tử-cung và Bạch-đối hạ. Người có bệnh ốm-áp trong mình lâu năm chảy thán, đau trắng trắng dạ dưới, huyết trắng ra dầm-dề có dây có nhợ, lẫn mủ lẫn máu, mười người dùng rồi đều được lành bệnh không sai một.

Cách trị bệnh khác hơn thuốc khác, trị cho trong tử-cung hết đau thì hết ra huyết trắng, chỉ uống một lần mà bệnh hết tuyệt, chẳng phải như các phương thuốc khác thấy bạch-đối ra nhiều, uống cho cầm lại, nghỉ thuốc ít ngày thì bệnh trở lại, uống thuốc hết tiền mà bệnh không khỏi.

Quý cô, quý bà ai là người có bệnh, xin dùng thử một lần mới thấy rõ, thuốc này đã trị chẳng biết bao nhiêu bệnh, đau tử-cung và bạch-đối hạ, lâu năm chảy thán, làm cho tắt đường sinh-dục, dùng thuốc này bệnh hết dứt, sau sẽ có thai nghén.

Vì vậy chẳng biết bao nhiêu bức thơ khen tặng. Đản bà có thai, đản bà mới sinh-đẻ bị đau tử-cung và bạch-đối ra nhiều uống cũng hiệu nghiệm.

Mỗi hộp 1\$00, uống làm ngày

VÕ-VĂN-VÂN DƯỢC PHÒNG (Thudaumot) — Chủ-nhân Y-học-sĩ Võ-văn-Vân bảo-chế

Có bán tại: HANOI: Nguyễn-văn-Đức Aux Galeries Indochinoises, YÊN-BAI: Maison Phúc-Thọ, THÁI-BÌNH: Maison Phúc-Lai, THANH-HOÀ: Gi-Long-dược-phòng

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

TIN TRONG NƯỚC

Viện Dân biểu Trung-kỳ họp đại hội đồng

Huế — Đến 16. 10 này, viện Dân biểu Trung-kỳ sẽ họp đại hội đồng thường niên để bầu ban trị sự mới.

Viện dân biểu Bắc-kỳ họp tại K. T. T. Đ.

Hanoi — Đến 20. 10 này, viện Dân biểu Bắc-kỳ sẽ họp khóa thường niên tại hội quán Khai trí tiến đức.

Việc biến thủ tại Quan-cảng tự trị (Haiphong)

Hanoi — Massimi làm kế toán cho Quan-cảng tự trị biến thủ công quỹ trên 5 vạn đồng, đã bị án 5 năm tù, 42.000f phạt án treo và 1p bồi thường cho hãng Quan-cảng tự trị.

Vụ bạc giả ở Hòa-bình

Hòa-bình — Tòa án đã xét ra được bằng chứng xác là bọn ông Đ. C. Huy có làm giấy bạc giả, có tiêu thụ và phát hành những giấy bạc ông làm ra. Một người làm chứng, trước kia có bán cho bộ hạ của ông Huy 4 con bò lấy 53p, trong đó 48p là giấy bạc giả.

Vụ bạc giả Hạ-tôn (Gia-lâm)

Người ta đã xét ra rằng Nguyễn hữu Từ (vừa bị bắt) đứng chủ trương việc làm giấy bạc giả ở Hạ-tôn. Từ đã thủ nhận một vài điều.

Mới khám phá được một vụ bạc giả ở Hải-dương

Hải-dương — Các nhà chuyên trách mới khám phá ra được một nơi phát giấy bạc giả ở làng Chanh-xuyến, tổng Bế-mạc, phủ Ninh-giang. Người ta nói chỗ làm giấy bạc giả ở gần đây có nhiều máy in rất tinh xảo đều để ở dưới hầm, người làm việc cứ đến tối mới xuống làm.

Ông Đ. C. Nhiếp bị bắt

Ông Đ. C. Nhiếp, trị châu Lưong-son là em ông Huy, bị truy tố về tội in giấy bạc giả ở Hạ-tôn và Hòa-bình, là người đã đào được cái máy in giấy bạc đem nộp nhà nước, đã bị bắt và tổng giam với anh em ông. Người ta không ngờ ông Nhiếp có liên can về vụ bạc giả Hòa-bình, vì chính ông đã có nhiều công trạng trong vụ khám phá.

MẤY CUỐN SÁCH MỚI

NỮA CHƯNG XUÂN của Khải-Bưng (nghe thứ hai) 0\$75

VÀNG VÀ MÁU của Thế-Lư (nghe thứ hai) 0\$45

ANH PHẢI SỐNG của Nhật-Linh và Khải-Hưng (nghe thứ hai) 0\$45

CAM BẦY NGƯỜI của Vũ Trọng Phụng (nghe thứ hai) 0\$45

HỒN BƯỞM MƠ TIỀN của Khải-Hưng (nghe thứ tư) 0\$40

Mua sách xin gửi tiền trước về ông Nguyễn-Trường - Tam 1 Bè Garnot

Tiền trước gửi lãi bảo lãnh : 1 cuốn 0\$20, mỗi cuốn sau nữa thêm 0\$06

Các bạn mua P. H. dài hạn được trừ 10%, mua 4 cuốn một lúc được trừ 20% vào tiền sách

Vụ án mạng tại rạp chiếu bóng Đáp-cầu

Hanoi — Tòa đại hình đã tha bổng cho bà Petiet tức Marie Paoli, vợ một viên chánh quản ở Đáp-cầu, can tội bắn chết bà Thanh và bán bị thương bà Thảo trong rạp chớp bóng.

Bà Petiet phải bồi thường cho bà Thanh 5.000p và bà Thảo 300p.

Ngân sách Đông-dương năm 1935

Người ta dự toán là ngân sách Đông-dương năm 1935 là 50 triệu đồng. Số tiền này phải trừ đi 10 triệu để trả tiền vay và tiền lãi.

Lớp dạy tốc ký

Haiphong — Đến 2. 10, tại phòng Thương mại Haiphong sẽ tuyển học sinh vào lớp học chữ tốc ký. Nhận đơn đến 29. 9.

Dân Hoa-kiều đã đóng thuế được 55.000p thuế trẽ

Saigon — Năm nay, quan Thống đốc Pagès cho dân Hoa-kiều không phải đóng thuế năm ngoài mà chỉ phải đóng thuế năm nay, nên có 2.089 Hoa-kiều trước kia vẫn trốn tránh, đã xuất đầu lộ diện và đóng được 55.000p thuế trẽ.

Ba công ty nhập cìng dầu sáng ở Saigon bị khám

Saigon — Các nhà đưng chức ngờ rằng các hãng buôn dầu sáng Texaco, Socony và Shell đã đồng mưu với nhau mà tăng giá dầu sáng, — đưng 0p11 một lít, tự nhiên cao vọt lên 0p20, nghĩa là tăng giá 82%. — nên đã đến khám ba công ty này.

Họ đe dọa nếu chính phủ không bãi luật bắt đưng rượu pha vào dầu sáng (carburant alcoolisé) thì họ sẽ không cho bán dầu nữa.

Ban rõ để bắt người thả xuống sông

Thanh-hóa — Vì thiếu đất, làng Quảng-ích, xã làng Quảng-thị nhường cho bốn mẫu để làm bãi tha ma, nhưng làng Q. T. không nghe. Thấy vậy, quan trên cho hay rằng kỳ lý đã ký giấy rồi.

Nhân dân làng Q. T. tức tối, đi lũng bắt lý trưởng để sửa tội. Lý trưởng và cai tổng đã phải đi lánh nạn.

Họ lại còn đe dọa để định bắt kỳ lão và lý trưởng làng Q. I. bỏ vào thả xuống sông cho mất tích.

Quan phó sứ đã phải phái hơn hai chục lính đến giữ trật tự, nhưng họ đe, nếu lính rút về, họ sẽ phá tan làng Q. I.

TIN THỂ THAO

Cúp Peyroux

Hanoi — Kết quả những trận hôm 15 và 16-9.

- Bình — Fleutot: 6-1, 6-4.
- Giao — Saumont: 6-2, 6-4.
- Dương — Roumengons: 6-0, 6-2.
- Roumengons — Giao: 2-6, 9-7, 6-3.
- Dương — Fleutot: 8-6, 6-1.
- Saumont — Bình: 6-3, 6-2.
- Bình — Roumengons: 6-3, 6-2.
- Giao — Fleutot: 6-1, 6-0.
- Dương — Saumont: 6-0, 6-3

SÁCH MỚI

Bản báo mới nhận được quyền « Le Livre unique de Français » (dùng trong lớp trung-dã) của các ông Lafferrandier, Ng. huy - Hoàng, Ngô-đức-Kính, Lê-v.-Lê, Ng.-khắc-Cáo và Phạm-Tá cũng soạn. Sách dày hơn 360 trang giá bán 0p.80.

Đó là một quyển sách tập đọc soạn rất công phu. Các bài chọn lọc và dẫn giải chu đáo, có phương pháp khiến học sinh dễ nhận thấy cái hay của bài văn. Những tranh vẽ cần thận, rõ ràng, không rườm rà nhưng đủ tóm ý chính mỗi bài.

Các sách giáo khoa về quốc văn đều cũng theo một phương pháp và cách xếp đặt tương tự như « Le livre unique de Français » thì học sinh sẽ được nhiều quyền rất có giá trị.

Những phim Pháp và ngoại quốc có giá trị kể sau đây sắp chiếu tại rạp:

- PALACE**
- DACTYLO SE MARIE — Tài tử Marie Glory — Jean Murat và Armand Bernard.
- LES AILES BRISÉES — Tài tử Victor Francen.
- LA GRANDE CAGE — Tài tử Anita Page.
- TUBEX 34 1 Thân công lý.
- PRIMEROSE — Tài tử Madeleine Renaud.
- LA RUE SANS NOM.
- CES MESSIEURS DE LA SANTÉ — Tài tử RAIMU.
- L'HOMME INVISIBLE.
- LA BATAILLE — Tài tử Charles Boyer và Annabella.
- LAC AUX DAMES — Tài tử Rosine Deréan — Jean Pierre Aumont v. v.
- TUẦN LỄ NÀY** — chiếu phim:
- GRAND BLUFF**
- de FLOREILLE — JOSE NOGUERO và PIERRE ETCHEPARE sản xuất chính.

- OLYMPIA**
- Ngày nào cũng chiếu buổi ban ngày bắt đầu từ 5 giờ 45.
- Chủ nhật và thứ năm chiếu hai buổi ban ngày.
- CHIẾU TOÀN PHIM HAY — Giờ vào xem ba

Hội Vạn - Quốc Tiết - Kiệm

Hội tư dưới quyền kiểm duyệt của nhà nước về cách tính toán để góp tiền cho thành vốn ở bên Pháp, bên Algérie và dưới quyền kiểm soát của phủ Toàn quyền Đông - pháp

VỐN CỦA HỘI ĐÃ NỘP ĐỦ CẢ RỒI LÀ :

1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 8.000.000 quan tiền Pháp

XỔ SỐ HỒI VỐN CHO PHIẾU TIẾT KIỆM NGÀY 28 AUOT 1934

Chủ tọa : Ông Soulet, Tổng-ly nhà Pháp-Hoa ngân hàng tại Saigon
Dự kiến : ông Mont và Nguyễn-văn-Khuong cùng quan Thanh tra đưng quyền kiểm soát của các hội tư bản

Phiếu số	Cách thức số 2 — Bộ số 773 đã xổ trúng	
773	Ông Huỳnh-công-Danh ở Pnompenh.	\$1.000,00
8146	Ông Lu Nhi ở Saigon.	1.000,00
5961	Ông Văn công-Liên ở Phanhiệt.	500,00
16748	Ông Lê-quy-Hậu, khản bộ nhà thương Yênbay	500,00
18337	Ông Hoàng-nhất-Lân, 69 đường Belgique Haiphong	500,00
11535	Ông Lê-đoan-Vy, 148 đường Huế Hanoi	250,00
13766	Ông Nguyễn-văn-Nghi, 82 đường Clamorgan Cao-bang	250,00
1473	Ông Nguyễn-văn-Hiệu, 125 đường Hữu-Lợi Sơn-tây	250,00
2012	Cách thức số 3 — Bộ số 160 đã xổ trúng	
190	Ông Nguyễn-trọng-Thị, đưng Jules Ferry Hanoi	100,00
	Bà Lê-thị-Thời ở Mỹ-tho	250,00
	Xổ số chia tiền lãi cho hạng phiếu số 3	
	Số tiền chia là : 435\$28	
1415	Ông Delorge Leopold, 3 đưng Félix Faure Hanoi	108,82
1418	Ông Nguyễn-việt-Nhuân, buôn bán tại Gia-hối Huế	108,82
1428	Ông Trần-danh-Thanh, số Biêm-lâm Cho-Cui Hải-ho	108,82
1429	Ông Nguyễn-quang-Chinh, số thương-chính Hanoi	108,82
820B	Xổ số hoàn vốn gấp bội cho hạng phiếu số 5	
820A	Ông Lân-vân-Hue ở Sadec	2.500,00
	Phiếu không hoàn lại vì chám đóng tiền	
	Xổ số hoàn nguyên vốn cho hạng phiếu số 5	
	Bộ số 2759 đã xổ trúng	
7523	Ông Ha van Baptiste ở Tayninh.	1.000,00
2865A	Bà Lê-thị-Sang ở Biênhhoa.	200,00
5707A	Ông Nguyễn-văn-Ninh, 16 đưng Principale Bắcninh	200,00
4738A	Phiếu không hoàn lại vì chám đóng tiền	
	Xổ số miễn góp cho hạng phiếu số 5	
	Bộ số 1628 đã xổ trúng	
9508A	Ông Nguyễn-xr-ân-Nung, 51 đưng O' d'Endbal Haiphong	500,00
1746A	Ông Hồ-Duy, Văn phân, Phủ-lễn Nghệ-An.	200,00
6946A	Ông Laesi ở Pnompenh.	200,00
12684A	Cô Tôn-nu Thoai Anh ở Saigon.	200,00
12667A	Phiếu Vô danh ở Saigon.	200,00
3505A		
6127A		
8169A		

Món tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng Septembre định là 5.000\$00
Và nhằm vào ngày thứ sáu 28 Septembre 1934

TỰ VỰNG HOẠT KÊ

Tạp-Báo-Linh, báo Nhật-Tân.

Trống-quân

Cuộc hát đối đáp của trai, gái, hai đêm mười tư và hôm rằm tháng tám âm lịch.

Giải thích — Khi hát không dùng trống, vậy có sao lại gọi là hát trống quân? Mà «trống quân» nghĩa là quái gì? Có người thấy chữ trống quân không nghĩa đã lầm là «Tống quân», khúc hát của quân nhà Tống khi ra trận. Nhưng thiết tưởng lời bàn đó cũng hão huyền lắm. Và ra trận mà hát giọng nề-oải như kia thì có lẽ quân lính ngủ gật hết, còn đánh chác gì. Thí dụ:

Kéo nhau ra đến trận liền,
Kẻ gươm, người súng, ta liền đâm bản

Vậy thì có lẽ «trống quân» chỉ là câu nói lái của hai chữ: *Quần trống*.

Đi hát chỉ có việc «quần» theo một cuốn giấy thép, đến đâu đó căng thẳng ra rồi, bản nam, bản nữ vừa «trống» trống vừa tìm vần đối đáp nhau.

Sư-tử

Nghĩa đen— 1.) Một loài mãnh thú ở rừng, đầu có bờm. Sư tử rất khỏe, nên người ta gọi nó là vua các giống thú.

2.) Đồ chơi bằng giấy làm không theo kiểu đầu sư tử một tí nào (nhất là tai có xừng), nhưng người ta cứ gọi là đầu sư tử. Trẻ con (có khi người lớn) đội cái đầu to lằng ấy vào mà múa trông rất tức cười.

Giải thích — Ở vùng quê Thái-bình, Hải-dương, người ta gọi múa sư-tử là múa kỳ-lân, có lẽ đúng hơn. Vì, tuy chẳng biết con kỳ-lân mặt mũi ra sao, nhưng sách chép con vật ấy có một sừng ở trán. Vậy thì có lẽ ngày xưa ở khắp các nơi, ta đều gọi trò chơi trẻ con kia là «múa kỳ-lân». Về sau, vì kiêng sự tích đức Khổng với con kỳ-lân, nên người ta gọi chệch cái đầu kỳ-lân ra đầu sư-tử.

Nghĩa bóng — Người vợ dữ tợn và hay ghen.

Diễn lịch — Nguyên có hai câu thơ của Tô-dông-Pha đời Tống bên Tàu làm riêu Trữ-quý-Thường sợ vợ:

«Hết van Hà-dông sư-tử hồng, tru trường lạc thú tâm-mang-mang».

Giải thích — Vì điển lịch ấy mà câu «múa sư tử» ngày nay có nghĩa là bắt nạt, hành hạ chồng. Nhưng nếu sau này cái đầu giấy trẻ con đội lên múa mất nghĩa sai lầm đi, người ta không gọi là đầu sư tử mà chỉ gọi là đầu kỳ lân thì có lẽ cũng bảo ghen chồng là múa kỳ lân. Khốn nỗi, con kỳ lân lại lằng lằng, theo sách chép, nó lằng lằng trong các giống thú.

Thôi! các bà nhận quách là kỳ lân có lẽ nhã hơn, các bà ạ! Mỗi lần ông chồng giận, lại «múa kỳ lân» cho coi.

Chạy như đèn kéo quân

Chạy những vòng quanh như quân giấy trong chiếc đèn cù mà chẳng nên công, truyện gì.

Nghĩa bóng — Chữ «chạy việc» (chui luồn, dút lót chỗ nọ, chỗ kia để lo công danh) có lẽ ở đó mà ra. Lại có lẽ ngày xưa loài người thành liêm, nên tuy có lẽ tiền kẻ trên mà công danh kẻ dưới vẫn không xong, vì thế, người ta vì hành động của những bậc lo công danh như hành động vô ích của các quân giấy trong chiếc đèn cù, và gọi bọn họ là bọn «chạy việc», nghĩa là «chạy» như quân trong đèn kéo quân.

Tiền sĩ

Nghĩa đen — I.) (ngày xưa) Người học trò được «tiền» (dâng) lên hoàng đế, dùng làm quan.

(ngày nay) Người học trò sang tây theo đuổi mười mười lăm năm đều sách để về nước «thoái» nắm khăn một số không có việc hay chờ việc. Hoặc giả họ khéo léo thì cũng sẽ được «tiền» (dâng) lên... một cổ con gái nhà giàu, mà họ tôn làm hoàng-hậu... của họ, dù đẹp hay xấu mặc lòng.

II.) Đồ bằng giấy cho trẻ con chơi trong tiết trung thu, và làm theo hình ông tiền sĩ cỡi voi áo mũ, cân đai, và cờ và biển.

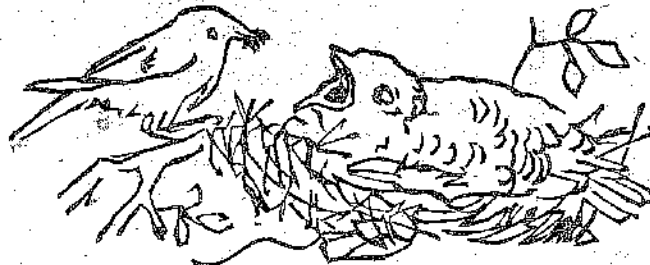
Nghĩa bóng — «Tiền-sĩ giấy» Dốt hay vô ích như ông tiền sĩ giấy.

Giải thích — Nghĩa dốt để tặng các ông tiền sĩ ngày nay không còn đất nữa. Mà có lẽ nghĩa vô ích cũng vậy.

Khải-Hưng

Tu hú và Sáo ngân

Về mùa vợ chim, nếu các ngài gặp con chim nào, mình hơi to, lông hơi sặc sỡ, mà đứng trên cành cây, bao giờ cũng hai ngón quắp dang trước, hai ngón quắp dang sau, nhất là nếu các ngài lại thấy nó cất tiếng kêu: tu hú...ú! tu hú...ú! thì các ngài nên bớt chút thì giờ rình nó mà xem, tất sẽ rõ cái tình ích kỷ hại nhân của nó. Vì đó là con tu hú, hình ảnh của hạng người vô gia cư, vô nghề nghiệp, vẫn sống một cái đời bạc ác tình ma!

Sáo ngân tha mồi về nuôi đứa con nòi không-lò. (vẽ theo ảnh báo Sinaxis et Monde)

Trò đời vẫn vậy: lạnh thân thì ngoài đi, ấm cất thì mò đến. Lấy nhau bao giờ không biết, tránh rét tận đâu không hay, nay đông đã qua, hạ đã tới, vợ chồng tu-hú kéo nhau rờ về xứ ta... để.

Nhưng những «cửa hư» ấy biết thế nào mà ấp, biết thế nào là nuôi nấng dạy dỗ, cho nên hệ sắp đẻ là tu hú cái vỗ cánh đi rình các chim con.

Lũ chim con ấy cũng lo về sự đẻ, nên nháo nhác bay tìm rơm cỏ. Thí dụ: trong lúc rình mò, tu hú bắt gặp vợ chồng sáo ngân đang làm tổ, thì tu hú chui vào bụi cây bụi cỏ gần đó, mắt lăm lét nhìn như kẻ cắp ngày trong chợ vậy. Chờ chàng chờ mãi tới khi tổ xong, sáo đẻ, rồi mới bay sa xuống đất để một cái trứng ra, cất đuôi vào một chỗ. Đoạn lại bay lên dòm. Nếu vợ chồng sáo đi vắng, ắt là chị vợ vờ lên xuống, quắp lấy trứng mang lên tổ kia, đặt vào giữa, định dành lặn sông. Song sáo có ngờ đâu có kẻ mang trứng đến nhờ ấp ngấm như vậy mà phòng sẵn chỗ, cho nên lên tới nơi thấy chật những trứng người, tu hú ta giận lắm, liền giờ thối già man ra: chủ igr để chẳng thương, thuận chân, chị hắt phăng mấy chiếc

trứng kia xuống, cho trứng mình lọt gọn thon lỏn vào trong.

Công việc xong xuôi, yên tâm, tu hú bay đi.

Lắm khi vô ý, tu hú vừa cặp trứng tới nơi thì vợ chồng sáo cũng vừa về. Trông thấy vẻ mặt ần ần, phá hại, mà xưa nay mình vẫn ghét, đời sáo vừa kêu cứu, vừa lặn sả vào, nên quào sè, nào mõ đánh túi bụi, không nghĩ gì đến thân mình yếu đuối nữa.

Nếu tu hú được cũng đi theo hộ vệ vợ, thì lúc ấy cũng bay vào giúp sức. Thế là thành ra một trận ẩu đả rất kịch liệt. Rút cục lại: yếu thế, sáo bay tán sang cây khác, tu hú thắng, nghiêm nhiên làm chủ cái tổ vừa cướp được. Song tu hú chỉ ở đó đủ thì giờ bày vài ba trứng sáo xuống, và đặt cái trứng của

mình vào thôi. Rồi lại kéo nhau đi. Thấy yên, vợ chồng sáo riu rít gọi nhau về...

Mưu trí như con tu hú, thế mà lắm khi cũng rất ngốc: như sáo chưa đẻ mà mình đã vội quắp trứng đến đặt lủ lủ trong tổ trước. Như vậy, khi sáo về thấy trứng, vợ hồi chông, chông hỏi vợ, hai vợ chồng ngo ngác nhìn nhau không hiểu. Rồi như sự nghĩ ra: à, ra mình chưa đẻ, vợ chồng sáo biết tổ đã lộ liền đập cánh bay đi lập nghiệp nơi khác. Còn cái trứng tu hú nằm tro tro kia thì sao? Không được ấp, trứng ung, rồi trứng thành môi nuôi sâu bọ.

Song, dù thế nào, hễ về tới tổ mà thấy có trứng của mình là vợ chồng sáo quên hẳn những việc đã xảy ra từ trước. Chẳng biết vì giống đó ngu hay vì lòng quá yêu con nó làm quáng mờ cả mắt, mà vợ chồng sáo chẳng bao giờ tự hỏi: «Cái trứng nằm kệnh trong tổ kia là trứng của ai?»

Quái gở nhất là 12, 13 hôm sau, cái trứng gửi nở ra một con tu hú con, trứng trực như nắm thịt đỏ hồng, chẳng tí lông lá nào. Thế mà đôi sáo vẫn tin chằng con đẻ của mình thì còn là con ai?

(con nữa)

Chàng thứ XIII

ĐAN BÀ ĐẸP TÂN THỜI AI CŨNG DÙNG KEM PHÂN SÁP SA PHÒNG TOKALON

AGENTS MARON ROCHAT ET Cie 45 B^{is} GAMBETTA HANOI

MAISON TOKALON PARIS. SOCIÉTÉ ASIE AFRIQUE 3 RUE RIEHER PARIS

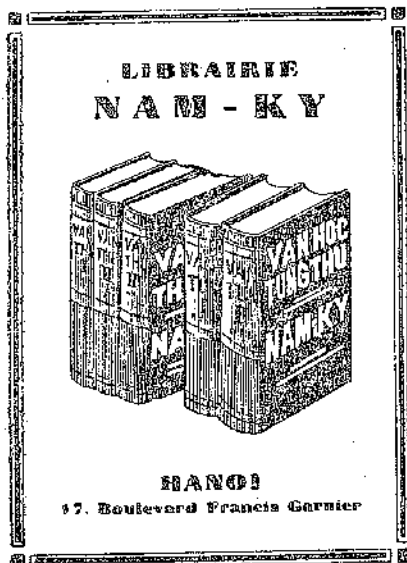
Luyán

NÊN BIẾT PHÁP - LUẬT

Nhiều việc phải mất tiền mà vẫn hỏng là tại không biết làm, hoặc bị lừa, hoặc vì việc mình không có lý cũng mà người ta không chịu nói thật cho mình biết trước.

Khi có việc, nên đến bàn trước với ông Trần Đình-Trước Luật-khoa Cử nhân, một nhà chuyên môn về pháp luật đã lâu năm. Số 5, hàng Gia cũ. Rue des Cuirs, Hanoi (Cạnh bãi chợ hàng Gia cũ) Buổi tối cũng tiếp từ 8 đến 9 giờ.

THU NỬA TIỀN

Ngày Khai-trường 1er Octobre 1934 sẽ thu nửa tiền thuê sách của độc-giả. NAM-KY THƯ-VIÊN N. 39, Rue du Lac, Hanoi

ĐÃ CÓ SÁCH DẠY

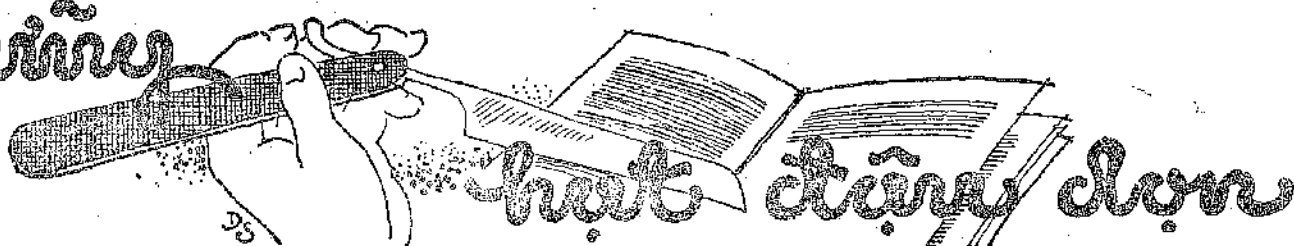
VỖ NHẬT

Đủ các miếng đơn giản và lối khóa, gỗ rất ghê-gớm! Hình vẽ rõ-rệt, sách in đẹp đẽ. Giấy ngót 100 trang khổ lớn, giấy tốt. Giá 0\$50. Ở xa mua lẻ thêm cước 0\$20 (gửi hình hóa trao, nếu là 0\$35) Mua ngay kéo lại hết. DẠY VỖ TÀU MỎ Chiếu-lâm 5 cuốn 1\$76. VỖ TA 0\$50. VỖ TAY 0\$60.

HỌC CHỮ TÂY VÀ TIẾNG TÂY

Đã in lần thứ ba. Giấy tốt, chữ to, in đẹp. Dạy từ vần tá, tiếng một và có nhiều câu dài để nói truyện, lại dạy cả Mẹo. Sách này nhiều gấp 2 sách khác là về mỗi trang tiếng một i 4 hàng (cột) nên tuy vẫn bán 3 hào mà rẻ hơn sách khác. (xa thêm cước ở 16 (contre remboursement là 0\$61) tên do N. ẤP-NAM THƯ-QUÁN N 102, Hàng-Gai. Hanoi xuất-bản, mua buôn có trừ 20%.

Chuyện

Bằng nào cũng được
Văn học tạp chí số 53, « Sám hối » :

...Gió lung lay cành cây đánh rơi lá vàng dường như muốn bảo người về kéo lối.

Mà cũng có thể bảo người ta ở lại hưởng thú đêm mát được — nhưng sự thực thì nó không bảo gì cả!

Làm...

Cũng trong bài ấy :
... Có đi... Ừm... rồi... có lại nổi lên mặt sóng, bụng chưa đầy nước...

Xem thế đủ biết tác giả chưa chết đuối... bao giờ...!

Bi quá!

Cũng số báo ấy, « Hoa thơm trong rừng vắng » :

... Thế mà chẳng nhìn chổng chối cho nên một cái sườn luân lý giả dối dễ có nơi để trốn nấp tương tàm.

Không nói ai cũng biết ngay câu văn đó là của ông Phan-văn-Hùm ở Phụ-nữ tân văn.

Ngon quá

Loa số 32, « Sống mà yêu » :

... Một câu thắm tháy : giàu sang như miếng mỡ nôi, có bền chặt gì. Chẳng qua là của một thi đó thôi...

Cái đó thì cũng chưa chắc: Nhưng nếu giàu sang là miếng mỡ nôi, thì miếng mỡ đó hẳn là ngon... ngon hơn bánh tháng tám.

Ăn lạ

Sao - mai số 34, « Cha chết lấy con » :

... Mùi thuốc súng hòa cùng những vũng máu lạnh sặc sụa làm thành một thứ rượu mạnh mà chẳng cần nếm đến, chỉ nghĩ qua cũng đủ say sưa...

Người qua thì say sưa, nhưng nếu nếm đến thì còn say sưa hơn nữa, say đến... nòn ra mắt.

Lần rồi

V. H. T. C. số 53, « Một bậc thi - nhân đời Cảnh-hung » :

... Ông làm văn chỉ cốt ngụ ý của mình tự ngắm vịnh cho vui, chứ không chải chuốt dâng lên báo chương làm quảng cáo cho văn thơ của mình như hiện thời...

Nhưng nếu ông ta có muốn chải chuốt văn đề dâng lên báo cũng không thể được. Vì đời bấy giờ đã làm gì có báo!

Một sự lạ

Sao-mai số 34, « Lời than của người vợ » :

... Lai lạng, lỏi lăm, chỉ còn nghe hơi thở ầm ầm...

Đã ăm ỹ thì yên lặng sao được? Mà sao cô vợ nhớ chồng ấy lại thở ầm ỹ như một con bò vậy?

Đồng-pháp ngữ

Đồng pháp số 2746, « Trời ra lại » :

... Các người trong nhà, dương lúc đang mơ màng giấc điệp đều bị lấn cả xuống đất, lặn ngay giữa trời.

Ngủ thiếp đến nỗi bạo to như thế mà đến lúc bị lấn

xuống đất mới tỉnh dậy. Chỉ tại trước khi đi ngủ, họ đã chột xem báo Đồng-pháp.

Tim kêu

Nhật-tân số 58, « Một cái thâm kịch » :

... Ngoài cái thôn thức của hai trái tim đau đớn, không còn nghe thấy tiếng gì nữa.

Sao độ rầy lăm trái tim kêu thế! Khi nó đập thình thình, khi kêu thôn thức, khi đỏ ròn như trứng gà hen! Các nhà văn bây giờ bị bệnh đau tim mất rồi.

Nhất dao Cạo

Ta có câu hát :

Thằng cuội ngồi gốc cây đa, để trâu ăn lúa gọi cha ời! Cha còn cất cổ trên trời, mẹ còn cười ngựa đi chơi cầu vồng. Vậy cha, mẹ và trâu của Cuội đâu?

NGÃ NƯỚC TRÊN CẠN TẾT TRUNG THU

Bệnh sốt rét ngã-nước, tuy là bệnh thường, thế mà khó chữa, nên chưa thấy thuốc nào công hiệu hoàn toàn, nay mới tìm ra được môn thuốc nam để chữa bệnh sốt nóng, sốt rét, sốt cách nhật, ở nơi lam chướng, nước đục, bị ngã nước, bãng, tích, v.v. gọi là thuốc (Pháp lãn-tán số 2) giá bán 0\$15, chỉ uống một ve là khỏi lền, tuyệt căn, không tái phát được nữa. Bán tại nhà thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, 46, phố Phúc-kiến Hanoi, số 140 phố Khách Nam Định, số 62 phố Cầu-đất Hải-phong, Báo-hưng Long Phú-tho, Nguyễn-Long phố Nam-môn Ninh-binh, Tam-Hòa Nho-quan, Phúc-hưng-Long Thanh-hóa, Vinh-hưng-Trương Vinh, Vinh-tương Huế, Hoàng-tá Qui-nhon, Trần-Cảnh Quảng-gãi, Lê-nam-Hưng Phan-thiết, Thanh-thanh, 120 La Somme Saigon, và khắp các đại-ly các tỉnh xứ Đông-dương.

Không gì bằng mua « AUTOFOT »

cho trẻ con chơi, vừa được khỏe mạnh lại nhanh nhẹn, bạo gan.

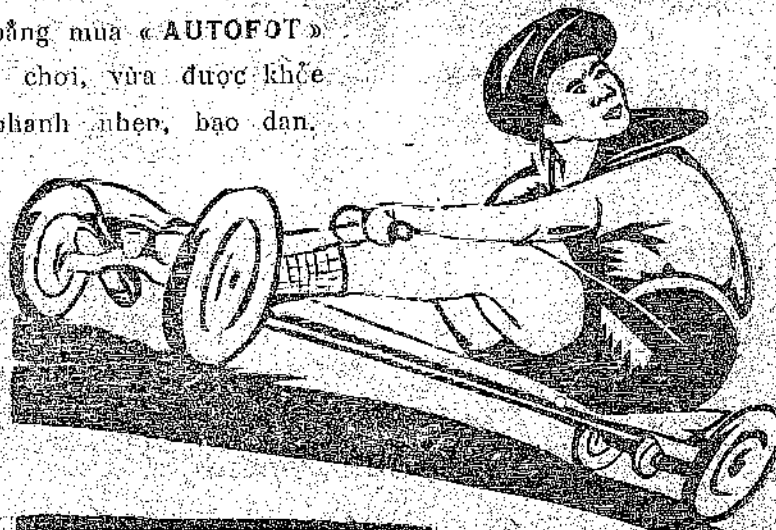
Bán tại nhà

đóng đồ gỗ cái

kiểu tân thời

PHÚC-LONG

(tức là nhà Phúc Thành cũ), ở 43 rue des Graines Hanoi.

GIA BÁN LẺ LÀ 3\$50 MỘT CHIẾC BÁN BUÔN TỪ 10 CHIẾC GIỜ LÊN CÓ GIÁ RIÊNG

VIỆN - ĐÔNG TON - TỊCH HỘI

HỘI TƯ BẢN SEQUANAISE THÀNH BA-LE LẬP NÊN
Công-ty vô danh hạn vốn 4.000.000 phát-lành
một phần tư đã góp rồi

Hội đại dưới quyền kiểm-sốt của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp
Đàng-ba Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi - 32, phố Paul Bert - Giấy nói số 892
Sở Quản-lý ở Saigon - 68, Bd. Charner - Giấy nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG AOÛT 1934

Mở ngày thứ năm 30 AOÛT 1934, tại sở Tổng-cục, số 32 phố Paul Bert, Hanoi, do ông Nazeyrelas chủ-lựa, ông Trinh-hữu-Sư, Hanoi và ông Yeong Teng, Ha-dông dự toạ, cùng trước mặt quan kiểm-sốt của Chính-phủ.

XỔ SỐ	SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ
Lần mở thứ nhất trúng 5.000\$	5.692	M. Lê-vân-Thanh, 126, Rue Mayer, Saigon có phiếu 1.000 p. đã góp được 45 p. trúng lĩnh về 5.000 p. 00
	1.654	1.654-A Phiếu này ở Cholou không được hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng
		1.654-B M. Hoang-Thân-Luy, Saigon có phiếu 500p. đã góp được 32p.50 trúng lĩnh về 500p.
		5.368-1 Phiếu này ở Cholou không được hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng
	5.368	5.368-2 M. Do-Toàn-Luoc, Longxuyen có phiếu 200p. đã góp được 8p. trúng lĩnh về 200p.
5.368-3 Mme Nguyễn-thị-Ngoc, Saigon có phiếu 200p. đã góp được 8p. trúng lĩnh về 200p.		
8.323	5.368-4 Mme Nguyễn-thị-Bang, Canton Diach-Chi, Soc Trang có phiếu 200p. đã góp được 9p. trúng lĩnh về 200p.	
	10.162	5.368-5 Phiếu này ở Giadinh, không được hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng
Lần mở thứ hai trúng: 1.000 \$	12.796	Phiếu 200p. ở Longxuyen không được hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng
	15.855	Mme Roche, Haiphong có phiếu 200p. đã góp được 6p. trúng lĩnh về 200p.
	20.710	M. Trần-vân-Bay, Giadinh có phiếu 200p. đã góp được 4p. trúng lĩnh về 200p.
Lần mở thứ ba không phải góp tiền	377	M. Ho-thuc-Ky, Binh Dinh, có phiếu 200p. đã góp được 2p. trúng lĩnh về 200p.
		377-1 M. Phạm-vân-Truyen, Saigon, có phiếu 200p. đã góp được 13 p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 200p. có thể bán lại ngay lấy 105p. 20
		377-2 M. Phạm-quang-Co, Saigon, có phiếu 200p. đã góp được 13p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 200p. có thể bán lại ngay lấy 105p. 20
	5 188	377-3 Phiếu này ở Saigon không được miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng
		377-4 M. Phạm-quang-Nu, Saigon có phiếu 200p. đã góp được 13p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 200p. có thể bán lại ngay lấy 105p. 20
	6 127	377-5 Phiếu này ở Saigon không được miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng
		598-A M. Nguyễn-dinh-Tuy, Songcau có phiếu 500p. đã góp được 29p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 500p. có thể bán lại ngay lấy 258p.
	9 604	598-B M. Nguyễn-vân-Mạnh, Saigon có phiếu 500p. đã góp được 20p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 500p. có thể bán lại ngay lấy 258p.
		6.127-1 M. Chung-vân-Lan, Cholou có phiếu 200p. đã góp được 8 p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 200 p. có thể bán lại ngay lấy 103 p. 20
	12.070	6.127-2 Phiếu này ở Phnom-Penh không được miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng
		6.127-3 Mme Hà-thị-Su, Sadee có phiếu 200 p. đã góp được 8 p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 200 p. có thể bán lại ngay lấy 103 p. 20
	15 812	6.127-4 Phiếu này ở Phan-thiết không được miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng
		6.127-5 M. Miên-Suon, Kompongcham đã góp được 8 p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 200 p. có thể bán lại ngay lấy 103 p. 20
	20.242	M. Gillon, Brigadier des Douanes, Rach-ga có phiếu 200 p. đã góp làm một lần trúng lĩnh về 302 p. 20
		M. Nguyễn-vân-Bây, Gia-dinh, có phiếu 200 p. đã góp được 4 p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 200 p. có thể bán lại ngay lấy 102 p. 00
		M. Huỳnh-vân-Sâm, Saigon, có phiếu 200 p. đã góp được 2 p. trúng lĩnh phiếu miễn trừ 200 p. có thể bán lại ngay lấy 100 p. 80
		Phiếu này chưa phát hành

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ sáu 28 Septembre 1934 tại sở Quản-lý Saigon - Cambodge, 68 Bd. Charner, Saigon
Món tiền hoàn lại về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Sep. định là
5.000 \$ cho những phiếu 10 0 \$ vốn
2.500 \$ " 500 \$ "
1.000 \$ " 200 \$ "

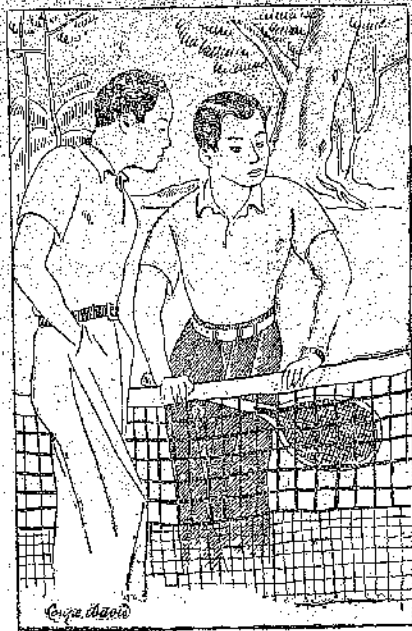
Ai cũng có thể mua được
áo Chemisette Cự-chung.
Vi bản-hiệu dệt lấy được
nên chỉ bán có

0\$60

và 0,80

CU' CHUNG

100 RUE DU CO'ON HANOI

SỮA

NESTLÉ

HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO
CHÍNH-PHỦ PHÁP

Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v.
ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-mên

BÀI HÁT MỪNG BẮC KỲ NAM-TỬU

Ta về, ta tắm ao ta, Ao ta tắm mát rượu nhà uống ngon
Nghỉ ngơi sống cạn đá mòn, Ai hay quốc-túy lại còn có này

Nam nhân, nam-tửu
Người Annam nay uống rượu annam.
Thật tha hồ cất chén với tri-âm,
Bỏ nhớ vụng thương thắm bao những lúc.
Chất gạo có say không như ợc,
Hơi men cùng nhấp lại mềm môi.
Trái tang thương non nước dầy voi;
Còn chút đó cuộc đời chưa đáng chán.
Rót đầy chén, uống chơi cho cạn,
Họ nhà Tiên, nào những bạn Lưu-linh.
Yêu nhau một hợp cũng tình.

TÂN-ĐÀ NGUYỄN-KHẮC-HIỆU

Công-ty vừa nhận được bài hát trên này của nhà thi-sĩ Tân-đà gửi mừng. Vậy xin có nhờ chân-trọng cảm ơn soạn-giả và đăng đề quốc-dân đồng-lâm.
CÔNG-TY RƯỢU VÂN-ĐIÊN lại cáo

chaussures D'ENFANTS

spacieuses, confortables, hygiéniques, bon marché - Été 1934 - Fabrication à la machine.

VANTOIN

RUE DE LA SOIE N° 95 - HANOI

V-SI TRẦN-VĂN-SANG

78, phố hàng Giấy - Hanoi
Trước cửa chợ Đông-xuân trong song
Người NAM KỲ mới mở lần thứ nhất:

PHÒNG THAM BỆNH

CHỮA ĐỪ MỌI BỆNH
Chuyên chữa bệnh phong-tinh và đau mắt
Chữa mau chóng khỏi!
Không tốn kém mấy.

CÁC BẠN NÊN MUA NĂM

và có dịp cho nhiều người mua năm
Tờ báo sẽ đi thẳng
từ người viết đến người đọc.

Lợi cho cả hai bên

Một cái tình nhỏ đủ tỏ rõ: mua
18 52 số = 3 \$ 01. Mua năm: 3 \$ Lợi
0 \$ 64 với 0 \$ 36 Phụ-trương vì chỉ
lợi 1 \$ 00 nghĩa là được từ 30%
(không kể các lợi quyền khác nữa).

18

POUDRE STOMACHIQUE DU SAINT ANDRÉ

là thuốc rất thần hiệu chữa các bệnh về dạ-dầy.
Chữa được cả chứng di táo. Không có vị gì độc,
uống lâu không hại, không quen.

**ĐÂY MẪY THỰC LÀ THUỐC-TIÊU, UỐNG
BAO GIỜ CŨNG HIỆU NGHIỆM TỨC KHẮC**

CÁCH UỐNG : Một hay hai thìa café, hòa vào một
lít nước, uống trước bữa ăn, ai cũng uống được

0 \$ 85 một lọ

Độc quyền bán tại hiệu bào-chế CHASSAGNE
55, Phố Tràng - Tiên, 55 — HANOI